

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 781

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1981 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΦΩΤΙΑΝΟΝ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ;

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς μνήμης τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας Πατρός Φωτίου Πατριάρχου Κων) πόλεως, ἐπιθυμοῦμεν νά σημειώσωμεν τινά, εἰς ἀπάντησιν τῶν παπικῶν ἰσχυρισμῶν, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ βιβλίῳ «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ» τοῦ WILHELM DE VRIES, ὅτι τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως προέρχεται ὑπατιότητι τῆς Ἀνατολῆς, ἥτις «παρεξήγησε τὰ ἔθιμα τῆς Δύσεως». Καί τοῦτο πράττομεν, καθ' ὅσον ἀνάγκη ἐπιτακτικῇ τυγχάνει ἡ ὑπεράσπισις τῆς ἀληθείας, ἥτις τόσον βαναύσως πλήττεται ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι εἰς τὰς Λατινικὰς Συνόδους τοῦ Τολέδου τῆς Ἰσπανίας τῷ 547 μ.Χ. καὶ 580 μ.Χ., ἐνεφανίσθη ἐν τῇ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως ἡ αἰρετικὴ προσθήκη τοῦ FILIOQUE, τῆς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύσεως δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ταύτην τὴν διδασκαλίαν κατεπαλέμησεν σθεναρῶς ὁ τῆς Ρώμης Πάπας Λέων ὁ Γ', ὅστις διέταξεν, ὥπως ἀναγραφῇ ἐλληνιστί καὶ ρωμαϊστί ἐπὶ ἀργυρῶν πλακῶν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, ὡς ἀκριβῶς διετύπωσαν οἱ ἐν Οἰκουμεν. Συνόδοις συνελ-

θόντες Πατέρες, ἀναρτηθῶσι δὲ αὐταὶ πρό τῶν πυλῶν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρερμηνείας. Τὴν κατὰ τῆς αἰρετικῆς ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως προσθήκης ἀποδοκιμασίαν τοῦ Λέοντος τοῦ Γ', ἐπέπρωτο οἱ διάδοχοι αὐτοῦ νά μὴν ἀναγνωρίσωσι, καὶ νά ὑποπέσωσιν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην, ἣν, σθεναρῶς ὁ Μέγας Φῶτιος δι' Ὁρθοδόξων ἐπιχειρημάτων ἀπέκρουσε. Καί τοῦτο ἐπραξεν, οὐχὶ ἐκ λόγων ἐμπαθείας, ἀλλὰ διότι οὕτως διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἐκ τῶν Ἱερῶν Κειμένων, καὶ δὴ ἐκ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς ἀγάπης Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ Κύριος ὀλίγον πρὸ τῆς συλλήψεώς Του ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, ἐβεβαίωσε τοὺς Μαθητάς Του, ὅτι «ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ» (Ἰωάν. 15, 26). Ἀλλ' ἡ παπικὴ ἔδρα, ἐν τῇ χαρακτηρίζουσι αὐτὴν ὑπερῃφανεῖα, ἠθέλησε νά εἰσαγάγῃ «καινὰ δαιμόνια». Καί πρὸς κατοχύρωσιν τῶν ἐπεκαλέσθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐνθα δὴθεν ἡ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΗΓΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΚΟΠΕΛΟΥ

«Ιεραρχῶν ωραιότης, καὶ ἀθλοφόρων κλέος
Ρηγίνε, καὶ μέγα τεῖχος τοῖς θαλασπεύουσι
πέλων, τοὺς σέ πιστῶς εὐφημοῦντας
ῤῥῆσαι παντοίων κινδύνων»
(Ἐκ τῆς Ὑμνολογίας)

Τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός Φεβρουαρίου
ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία εορτάζει τὴν μνή-

μην τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ρηγίνου, Ἐπισκόπου
Σκοπέλου, ὅστις ἐχρημάτισε Πρόεδρος τῆς ἐν
Σαρδικῇ Συνόδου.

Ὁ Ἱεράρχης τῆς Σκοπέλου κατήγετο ἐκ
τῆς Λεβαδείας, οἱ δέ γονεῖς του ἀνέθρεψαν αὐ-
τὸν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». Τὰ διδά-
γματα τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, ἡ ἀδείαλειπτος προ-

ναφέρεται τὸ FILIOQUE. Ἀλλ' ὅποیان ἦταν
ὑπέστησαν, δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὅταν ἀναγνώ-
σῃ τὴν «Ὁμολογίαν» τοῦ ἐτέρου κολασσοῦ τῆς
Ὁρθοδοξίας Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἀλλὰ
καὶ αὐτός ἐτι ὁ φιλοπαπικός φιλόσοφος Γεώρ-
γιος Πλήθων ἢ Γεμιστός ἠναντιώθη εἰς τὴν
βλάσφημον ταύτην διδασκαλίαν, ὥστε οἱ παπι-
κοὶ νὰ ἀπαλέθωσιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔ-
ναν ἐκ τῶν θερμῶν ὑποστηρικτῶν των κατὰ
τὴν ψευδοσύνοδον Φερράρας - Φλωρεντίας.

Ἡ πτώσις τῶν λατίνων εἰς τὴν αἵρεσιν
ταύτην ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς, ἦτο ἀποτέλεσμα
τῆς ἐωσφορικῆς ὑπερηφανείας τῶν παπῶν. Θε-
ωροῦντες οὗτοι ἑαυτοὺς διαδόχους τῆς Ἀπ.
Πέτρου καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς
γῆς, ἡγέτας δὲ τῆς καθόλου Χριστιανικῆς Ἐκ-
κλησίας, ἐπίστευον, ὅτι ἠδύναντο νὰ δογματί-
ζωσιν ἀλαθῆτως. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ πε-
ριπέσωσιν εἰς πλείστας πλάνας καὶ αἱρέσεις, ὥ-
στε νὰ ἀποκόψῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ κορμοῦ Τῆς ἡ
νηφάλους Ἐκκλησίας, ἵνα μὴ ἐκ τῆς λύμης τῆς
αἱρέσεως προσβληθῇ τὸ σῶμα τῶν πιστῶν.

Ταύτην τὴν αἱρετικὴν διδασκαλίαν, ὡς ἐ-
πίσης καὶ τὴν εἰς Βουλγαρίαν ἀναμύρῳσιν τῶν
Ὁρθοδόξων ὑπὸ παπικῶν καρδινάλιων, τὴν διὰ
ραντίσματος τέλει τοῦ βαπτίσματος, τὴν νη-
στείαν τοῦ Σαββάτου, τὸ πρωτεῖον τοῦ πάπα,
τὴν μὴ μετάδοσιν Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυ-
ρίου εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ πλείστα ἄλλα, ἠναγ-
κάσθη ὁ Ἱερός Φῶτις νὰ γνωρίσῃ δι' ἐπιστο-
λῆς του εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, ὥ-
στε νὰ συγκληθῇ τῷ 867 Σύνοδος ἐν Κων)λει,
παρισταμένων χιλίων Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων,
καὶ νὰ καταδικασθοῦν αἱ πλάναι τῶν λατίνων.

Οἱ παπικοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι αἱ αἱρετικαὶ
αὗται διδασκαλαὶ ἀποτελοῦσι «ἔθιμα» τῆς Δύ-
σεως. Ἀλλὰ περὶ ποίων ἐθίμων ὁμιλοῦσι; Πε-
ρὶ ἐθίμων ἀντιστρατευομένων τῇ ὑγιαίνουσῃ δι-
δασκαλίᾳ; Ἀλλὰ καὶ ἐάν θεωρηθῶσιν ἐθίμα, ἡ
Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νὰ καταδικάσῃ ταῦτα, ἐφ'
ὅσον ἀντιστρατεύονται τῷ πνεύματι Αὐτῆς;

Προσέτι ἰσχυρίζονται οἱ δυτικοί, ὅτι τὸ σχί-
σμα ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου. Τὸ
ἀληθές ὅμως εἶναι, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου ἡ
Ἐκκλησία ὡμίλησε καὶ κατέδικασε τὰς πλάνας

τῶν δυτικῶν. Δι' αὐτὸ οἱ λατίνοι ρίπτουν τὴν
εὐθύνην εἰς τὸν πρόμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας.
Ἐνεκα τούτου δὲ ἠναγκάσθη καὶ τις θεολόγος
νὰ γράψῃ, ὅτι «μέχρι σήμερον ἀνευρίσκονται
θαυμασταὶ του (ἤτοι τοῦ Ἱ. Φωτίου), οἱ ὅποιοι
ἐξωθοῦν τὴν πρὸς τὸν Φῶτιον λατρείαν μέχρι
βαθμοῦ εἰδωλολατρείας, καὶ δυσφημισταί, οἱ ὅ-
ποιοι ὁμιλοῦν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ διὰ τὰς
πλάνων ἀσημάντους πράξεις του».

Ἡμεῖς ὅμως μὴ λατρεύοντες τὸν Ἱερόν
Φῶτιον, διότι ἡ λατρεία ἀνήκει μόνον εἰς τὸν
Θεόν, ἀλλὰ τιμῶντες τοῦτον, διὰ τοὺς ἀγῶνας
του χάριν τῆς ἀληθείας, ὑπενθυμίζομεν πᾶσι
τοῖς Ὁρθοδόξοις τὴν ὁμολογίαν τὴν Ὁρθόδο-
ξον, ἥτις ἔδει νὰ ἐπεκράτῃ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡ-
μῶν. Διότι, φεῦ, τὰς αἱρετικὰς διδασκαλίας τῶν
λατίνων, καὶ δὴ τὴν ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπόρευσιν
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εὗρεθῆσαν ἐσχάτως
Ἀρχιερεῖς, κατ' ὄνομα μόνον Ὁρθόδοξοι, ἐν
τῇ οὐσίᾳ ὅμως κακῶδοξοι, νὰ ἀποδεχθῶσιν καὶ
νὰ ὑποστηρίξωσιν ὡς «ἔθιμα» τῆς δύσεως. Δι'
αὐτῆς ὅμως τῆς πολιτικῆς οἱ ἐν λόγῳ Ἀρχιε-
ρεῖς ἀρνοῦνται τοὺς ἀγῶνας ἐνός Φωτίου καὶ
ἐνός Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, καὶ καθυβρίζουσι
τὸν Πανάγιον Πνεῦμα ὡς «μὴ λαλήσαν ἀρτί-
ως» ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Σύνοδοις. Μεταχει-
ριζόμενοι δὲ τὴν οἰκουμενιστικὴν «εὐγένειαν»,
ἀποφεύγουσι νὰ ὑποδείξωσιν τοῖς αἱρετικοῖς τὸ
σφαλερόν τῶν θέσεών των, ἵνα ἀποπτύσωσι τὴν
πλάνην των καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ἀπεκόπη-
σαν.

Ὅχι. Τὸ σχίσμα δὲν εἶναι Φωτιανόν, ὡς
θέλουν νὰ τὸ παρουσιάσωσιν οἱ αἱρετικοὶ παπι-
κοί. Εἶναι δυτικόν προσελθόν ἐκ τῶν πεπλανη-
μένων διδασκαλιῶν καὶ τῆς ἐωσφορικῆς ὑπερη-
φανείας των. Εὐχόμεθα ὅμως, ὅπως ὁ Θεός
τῶν Φώτων φωτίσῃ τὰς διανοίας των καὶ ἀντι-
ληφθῶσι τὸ σφάλμα των καὶ ἐν μετανοίᾳ καὶ
συντριβῇ καρδίας ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ὁρθο-
δόξον Ἐκκλησίαν. Ἄλλως τὸ σχίσμα θά διαω-
νίζεται ὑπασιότητι αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

σευχή και ή νηστεία συνετέλεσαν, ώστε να αναδειχθῇ γνήσιος υπηρέτης τοῦ Σωτῆρος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἡ Ἐκκλησία ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, οἵτινες παρά τὴν καταδίκη τῶν ὑπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐξηκολούθουν νὰ βάλλουν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τότε ἀπεστάλλει ὁ ἅγιος Ρηγίνος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ του, τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης, εἰς τὴν νῆσον Σκόπελλον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐξορίστων Ὁρθοδόξων, ἐνθα εἰργάσθη διὰ τὴν νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἥτταν τῶν αἰρετικῶν.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Ἐπισκόπου Σκοπέλου ἐκλέγεται ψήφῳ Κλήρου καὶ Λαοῦ Ποιμενάρχης τῆς νήσου ὁ Ρηγίνος. Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ὑπερμάχισεν ἀκόμη περισσότερον τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων, κατέστη δὲ πολῦτιμος βοηθὸς καὶ πνευματικὸς σύμβουλος τῶν πιστῶν. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ἐκτιμῶσα τὴν δρᾶσιν του, τὴν κατάρτισιν τοῦ τὴν πνευματικὴν καὶ τοὺς ἀγῶνας του, τὸν ἐξελέξε Πρόεδρον τῆς ἐν Σαρδικῇ συνελεύσεως Συνόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐσφράγισε αἶπα ἡ διὰ παντός τὰ βέβηλα στόματα τῶν αἰρετικῶν. Ἡ Σκόπελος κατὰ τὴν ἐπιστοφὴν τοῦ τὸν ὑποδέχεται λαμπρῶς. Μόνον οἱ εἰδωλολάτραι θλίβονται, διότι γνωρίζουν ὅτι ὁ Ἅγιος εἶναι δυνατὸς μαχητὴς. Καὶ ἐπέπρωτο νὰ τελειωθῇ ὑπ' αὐτῶν.

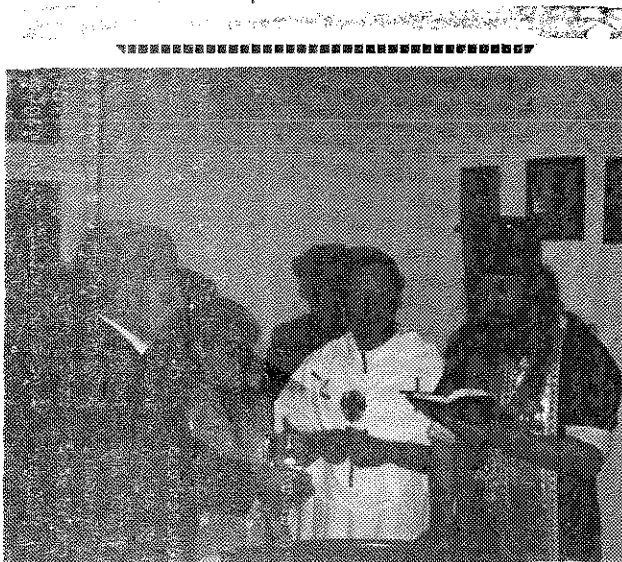
Οὕτω εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν Θρόνον τῆς Κων/πόλεως ἀνέρχεται ὁ Ἰουλιανός, ὁ ἐπιλεγόμενος Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης. Εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἠσθάνετο ἀποστροφὴν διὰ τὸν Χριστιανισμόν καὶ κλίσιν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Παρ' ὅτι ἐμαθήτευσε εἰς τὰς Ἀθήνας μέ σπουδαστὰς σοφοῦς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχας, ἐν τούτοις ἡ εἰδωλολατρικὴ φλόγα ἔκαιε διαρκῶς εἰς τὴν καρδίαν του. Ὁ νέος αὐτοκράτωρ κινεῖ διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Σφραγίζει Ἱεροὺς Ναοὺς, δημεύει περιουσίας ἐκκλησιαστικὰς, σύρει εἰς τὸ ἀπόσπασμα κληρικοὺς ἐπιδιώκων οὕτω τὴν ἐξάλειψιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ θηριώδους αὐτοκράτορος συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ἅγιος Ρηγίνος. Ὁ Ἐπαρχος τῆς Σκοπέλου ὑπακούων εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν διαταγὴν, καλεῖ τὸν Ποιμένα τῆς νήσου καὶ τοῦ ὑποδεικνύει δύο ὁδοὺς: Ἡ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ζήσῃ ἢ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πιστεύῃ εἰς Αὐτόν, ὅποτε καὶ θὰ ἀποθάνῃ. Ὁ Ἱεράρχης δὲν φοβεῖται. Ἀποφασίζει τὴν ἰδίαν στιγμὴν, διότι εἰς τὰ ὦτα του ἀντηχοῦν οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος». Ἀπαντᾷ εἰς τὸν Ἐπαρχον ὅτι δὲν ἀρνεῖται τὴν πίστιν του. Ἀμέσως συλλαμβάνεται καὶ ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν, ἐλπίζοντας ὁ Ἐπαρχος εἰς κάποια μεταστροφή τοῦ Ἁγίου. Ὁδηγεῖται διὰ δευτέραν φοράν ὁ Ἅγιος ἐνώπιον τοῦ ἐκπροσώπου τῆς κρατικῆς ἐξουσίας. Παραμένει ὅμως ἀκλόνητος. Καὶ τότε ἀρχίζουν τὰ μαρτύρια. Τὸ στάδιον τῆς νήσου ἀναδεικνύεται τόπος μαρτυρίου. Ἐκεῖ ὠδηγεῖται ὁ Ἅγιος. Δέρρεται διὰ μαστιγίων, εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων ὑ-

πῆρχον ἀγκιστρία, ὥστε νὰ ἀποσπῶνται μεγάλα τεμάχια ἐκ τοῦ σώματός του. Τὸ αἷμα ρέει ἀφθονόν. Οἱ πόνοι φοβεροί. Ὁ Ἅγιος ἡρέμας ὑφίσταται τὸ μαρτύριον. Μετὰ ταῦτα ἀποπέμνεται τὴν κεφαλὴν τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 362 μ.Χ. καὶ παραδίδει τὴν ἁγίαν ψυχὴν του εἰς τὸν ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν τῆς Πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦν.

Ἡ πίστις τοῦ Ἁγίου Ρηγίνου ἦτο Ζῶσα. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐκάμφθη ἀπὸ τὸ μαρτύριον. Ἡ ὑποθήκη τοῦ Ἰησοῦ «μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων ὑμῶν τὸ σῶμα», ἦτο ζωηρὰ εἰς τὸν νοῦν του. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐφοβήθη τὰς ἀπειλάς τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Δὲν ἐνδιεφέρετο διὰ τὸ σῶμα του, ἀλλὰ διὰ τὴν ψυχὴν του, τὴν ψυχὴν τὴν ἀθάνατον.

Τούτου τὴν βοήθειαν καὶ ἡμεῖς ἐπικαλεσώμεθα κατὰ τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἡ Ὁρθοδοξία διέρχεται, καὶ τῶν εὐχῶν αὐτοῦ αἰτησώμεθα, βοῶντες πρὸς αὐτόν: «Ἱεραρχῶν ὠραιότης καὶ μαρτύρων ἀγλαΐσμα, ὅσπερ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, βάσιμον κρηπίδα σὲ κεκτημένη! Ραγίνε σοφέ, τὰ ἐαυτῆς συγκαλοῦσα τέκνα πρὸς πανήγυριν, ἄγει φαῖδρὸν ἐορτῆν, καὶ βοᾷ ψαλμικῶς μετ' εὐφροσύνης. Εἰς πᾶσαν γῆν ὁ φθόγγος τῶν σῶν κατορθωμάτων ἐξελέλυθε, καὶ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάντα κατεφώτισε. Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὡς ἔχων παρρησίαν πολλήν, λυτρωθῆναι ἡμᾶς τῶν ἐπεμβαίνόντων δυσχερῶν, καὶ τὰ καθ' ἡμῶν τοῦ πονηροῦ ἐνεδρα παύσασθαι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

† Ὁ Εὐρίπου ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐν Γερμανίᾳ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ἐξάρχου, Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Μαρκιανοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐβαπτίσθη τῇ 24ῃ.11.1980 ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Προφήτου Ἠλίου Κολωνίας, Γιουγκοσλάβος Παιπικός, ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀντώνιος. Ἀνάδοχος παρέστη ὁ κ. Μιχαὴλ Κόνιας. Ἀνωτέρω σπιγμῶτον ἀπὸ τὸ Μυστήριον.

Σκέψεις για τή νέα χρονιά

Πάει ο παλιός ο χρόνος!

Έφυγε ακόμη ένα έτος, αδελφοί μου, από κείνα που μας έπικυλάσσει ο Θεός για να ζήσουμε. Έφυγε γοργόφτερος — κατά τους Νεοέλληνες ποιητές — ο χρόνος, που δεν θά ξαναγυρίσει, παρά μόνο στο δικαστήριο του Θεού, για ν' απολογηθούμε αν τον περάσαμε έναρετα ή αμαρτωλά, χριστιανικά ή σαν αποστάτες.

Να όμως, που ήρθε κεφάτος, σφριγηλός και σαν ροδόχρωμη ανατολή ο νέος «ένιαυτός της του Κυρίου χρηστότητας».

Ήρθε κι ανοίχτηκαν μπροστά μας καινούργιες σελίδες, για να γραφτούν σ' αυτές χαρές και λύπες, γέλοιο και κλάμμα, έργα ποιότητας και αξίας, καθώς και μουντζούρες, σαν κι αυτές του γερασμένου χρόνου, που ανάγλυφα σημειώσαμε στις σελίδες του βιβλίου που έκλεισε, για ν' ανοιχτή τό φτεινός, τό νέο, του 1981.

Υπάρχει όμως ένα κοινό σημείο, για όλους τους ανθρώπους, που αρχίζουν να συμπληρώνουν έντατικά τις πρώτες κιόλας σελίδες αυτής της νέας χρονιάς. Σέ όλων τά ψυχικά κέντρα θ' αντηχήση τό κάλεσμα του Θεού, για μιá όμορφη, συνετή και αγιασμένη ζωή, για μιá σωστά και όρθά προσανατολισμένη τοποθέτηση μπρός στά σοβαρά, τά καυτά και δυσεπίλυτα προβλήματα, που άφορούν τό άτομο και τήν κοινωνία.

Ο άγώνας εκείνων, που τούς συνεπήρε τό θείο κάλεσμα κι επιθυμούν νά σταθούν φρικτωροί στά μεγάλα ιδανικά, ο άγώνας τους επαναλέγω, γίνεται όλο και πιο δύσκολος. Τά μονοπάτια που οδηγούν στήν κάθε άρετή όλο και στενεύουν, ή θύρα που φέρνει στή δικαίωση όλο και χαμηλώνει. Καί οι Χριστιανοί που δεν ξέρουν τί θά πη άπισιοδοξία και που δεν υποχωρούν και δεν λυγίζουν μπρός στις τρικυμίες της ζωής όλο και λιγοστεύουν, ο αριθμός τους όλο και μειώνεται, μέχρι σημείου άνησυχητικοϋ.

Οι πολλοί παραδίνονται έθελημένα, για νά στροβιλιστούν στή δίνη της ζωής και νά καταντήσουν οι πιο άνισόρροπες χίπικες υπάρξεις, σαν κι αυτές που πληθωρικά έλεεινολογούμε. Έτσι, ο κίνδυνος για τόν ολοκληρωτικό χαμό της ανθρώπινης όντότητας, γίνεται όλο και πιο μεγάλος. Ο άνθρωπος μένει άπληροφόρητος γι' αυτό και δεν λαβαίνει μέτρα προφυλάξεως του. Τό πλοίο της ανθρώπινης προσωπικότητας βαίνει όλοταίως προς τό κανάλι του άδιεξόδου. Ολόκληρη σχεδόν ή κοινωνία ταλαιπωρείται στήν άπατηλή φωτόλουστη λεωφόρο της άπληστης διασκεδάσεως και άπολαύσεως.

Μέ άκαίσιισθητες προχειρολογίες επιχειρούν οι πολλοί νά χρυσαντίσουν τις άνομολό-

γητες άσχημίες και άποκλίσεις τους, από τόν «χρυσούν» κανόνα του θείου καλέσματος. Άλλοι πάλι άποδίδουν τό ήθικοπνευματικό τους ναυάγιο σέ κακοτοπιές που — κατά τή γνώμη τους — δεν ήταν σημειωμένες στό χάρτη της ζωής. Ούτοπία σκέτη και «προφάσεις έν άμαρτίαις», γιατί στόν χάρτη της ζωής μας δεν υπάρχουν σκόπελοι κρυμμένοι και άγραφοι. Είναι ο χάρτης που κατασκευάστηκε και γραφτήκε και έπισφραγίστηκε μέ τό Αίμα και τή Θυσία του Σωτήρας μας Ίησού. Είναι ή Θεόπνευστη Γραφή.

Και είναι διαπιστωμένο, άδελφια μου, πως ο Κύριός μας και ή Αγία Του Γραφή στέκουν οι δυό λαμπεροί και αλάθητοι Όδηγοί, που όποιος τούς ακολουθεί μ' έμπιστοσύνη στό μακρινό και πολυτάραχο ταξίδι της ζωής δεν σκοντάφτει, μά κι αν σκοντάφτη δεν συντριβεται. Καί δεν απέχει, ο ούρανός τόσο, ώστε νά μή φτάνη μέχρις εκεί ή φωνή των δεήσεων και ίκεσιών μας. Είναι άρκετό νά σηκώσουμε τά μάτια της ψυχής προς τά κεϊ και σιγανοί κα ίταπεινοί καρδιόβγαλτοι στεναγμοί προσευχής νά διέλθουν άπ' τά χείλη μας, για νά σπεύση ολόκληρος ο ούρανός νά μας συνδράμη άνασύροντάς μας άπ' τά βυθίσματα της όλιγοπιστίας και άκολουθως νά μας χειραγωγήση σταθερά στό δρόμο της ζωής.

Μην άπορούμε, γιατί ο Κύριος είναι πολύ κοντά μας. Είναι γύρω μας ίσως και μέσα μας. Δεν άρνείται, όταν έμεις του τό έπιτρέψουμε, νά βάλη τό χέρι Του τό σπιθαρό πάνω στό ξεχαρβαλωμένο τιμόνι της υπάρξεως μας, για νά μας οδηγήση, μέ κάθε ασφάλεια, στό ιερό και άπηνεμο λιμάνι της γαλήνης και του άγιασμοϋ, που τόσο ποθεί ή ψυχή μας.

Πέφτοντας, λοιπόν, τούτες τις πρωτοχρονιάτικες μέρες, στά γόνατα, ός πούμε μέ πολύ στοχασμό και μέ τή γλώσσα της καρδιάς στόν Κύριο: Άληθινέ Όδηγέ των πιστών ίκετών Σου, σίγουρε Πιλότε της ζωής μας, σκόρπισε και τούτη τή Νέα Χρονιά άφειδώλευτα όλα της πατρικής Σου αγάπης τά δώρα και πλημμύρισε τήν ύπαρξί μας μέ τις ζωοδότρες εύλογίες Σου. Ευδόκησε ώστε τό ταξίδι της ζωής μας και γι' αυτό τό νέο έτος, νά συνεχιστή άκύμαντο και άτάραχο, μά κι αν τούτο δεν είναι δυνατό, δώσε μας τουλάχιστον τό κουράγιο νά παλέψουμε νικηφόρα πάνω στή ρυτιδιασμένη θάλασσα της ζωής και νά γεμίσουμε τις σελίδες όλων «τών ένιαυτών» της ζωής μας μέ ό,τι τό πολυτιμότερο και τό εύάρεστο σέ Σένα τόν άτράνταχτο και μοναδικό Ποδηγέτη μας. Άμήν.

† Ο Άμερικής ΠΑΤ'ΣΙΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΡΙΞΗ ΤΟ ΣΩΣΙΒΙΟ;

“Όλοι τό βλέπουμε καί μέ πόνο τό όμολογούμε, πώς οί σημερινοί άνθρωποι έχουν πάθει πνευματική καί ήθική αδιταμίνωσι. Οί καρδιές πιέζονται από θρησκευτική νάρκη. Όλική αναισθησία απλώνεται στην ψυχή. Σε κάθε στιγμή της ζωής μας αυτή θάναι μία θλιβερή διαπίστωση. Όπου κι αν στρέψης τό βλέμμα θα δής αδιαφορία καί ψυχική νέκρα να βασιλεύη.

Κάθε θρησκευτική εκδήλωσι, κάθε δραστηριότης πνευματική θεωρείται σαν μία αδικαιολόγητη παραφωνία στους καιρούς μας, ανασχρονιστικές τάσεις, πού δέν αρμόζουν σε εξελιγμένους ανθρώπους καί σε ελεύθερα πνεύματα.

“Όλα, μά όλα τά αποδίδουμε στην τύχη καί τό μοιραίο, άχρηστεύοντας κάθε νόημα καί σκοπό της ζωής. Θέλουμε να χαρούμε καί να διασκεδάσουμε έστω καί μία στιγμή καί να τη ζήσουμε όπως επιβάλλουν τά γούστα μας καί άς φωνάζουν οί άλλοι για θυσίες καί καθήκοντα. Αυτό είναι πιά τό ιδανικό του ανθρώπου. “Όλα τ’ άλλα άς γίνουν σπάχη. Δέν τόν ενδιαφέρει τόν άνθρωπο του 20ου αιώνα μας πιά πέρα άπ’ την απόλαυσι της στιγμής. Γι’ αυτό μή γυρεύεις έλπίδα, μή ψάχνης για φώς. Παρηγοριά στο χάος δέν υπάρχει. Μοναδικό διέξοδο από τό αδιέξοδο καί τόν πόνο, άπ’ την άμφιβολία καί την απελπισία ό θάνατος...

“Ένα τέτοιο εξασχρεωμένο ψυχικό κόσμο δούλεψε πολύ για να πλάση ή απάνθρωπη ανθρωπότητα, πού ξέρει μόνο να καυχιέται για τόν πολιτισμό της.

Μά οί συνετοί άνθρωποι θρηνούν απαρηγόρητα για τούτο τό ασυλλόγιστο κατόντημα.

Ναί, αλλά τό κακό, μέχρι πού θα φθάση; Κοντεύουμε πιά να μην αφήσουμε τίποτε όρθιο, από όσα μπορούσαν να αποσπάρουν την αγάπη καί τόν σεβασμό μας.

Δέν άκούτε πόσο απελπιστικά τρίζουν τά θέματα της οικογενείας; Δέν βλέπετε ότι τά λούλουδα της ανθρωπιάς καί της αγνότητος πού ξεράθηκαν μέχρι τη ρίζα; Δέν σας τρομάζει τό κατρακύλισμα της νιότης στους λειμάνες της άχαλίνωτης ελευθερίας καί πού άνεμπόδιστα τρέχει να βασκήση στη χλόη του όλέθρου, στα πιά σιχαμερά βασκοτόπια;

Σκέτη άπάτη καί εκμετάλλευσι οί συναλλαγές. Οί κοινωνικές μας σχέσεις πνιγμένες στην ύποκρισία καί τη διαφθορά. Παντού δέν βλέπεις άλλο άπ’ την ψευτιά, τη θλαστήμια καί τη δολιότητα. Θεέ μου, πώς κατήντησε έτσι ό λαός μας; Πού είναι ή πίστι του; Πάσοι άραγε μπορούν να θεωρηθούν αληθινοί Χριστιανοί; Πού είναι τό σέβας των προγόνων μας καί ή θυσία τους για την Πίστι καί την τιμή;

Μά καί σένα, Κύριέ μου, ό πληγμένος από την ασέβεια καί την πόρνοι λαός μας, ζήτησε

να Σε γκρεμίση άπ’ τό θρόνο Σου, να Σε θανάτωση καί να Σε άφανίση. Προσπάθησε, μιμούμενος τους λαούς πού δέν σε γεύτηκαν ποτέ, να βάλη στη θέση Σου ψεύτικους θεούς, την άρνησι καί τό χάος.

Καί τώρα γεννάται τό έρώτημα:

Ποιος θα ρίξη τό σωσίβιο σωτηρίας στον ναυαγό άνθρωπο;

Ποιος θα γιατρέψη την ανθρωπότητα πού ψυχορραγεί;

Ποιος θα επαναφέρη στην μάνδρα της αλήθειας τους πλανημένους;

Ποιος θα κάνει φλόγα την σπύθα της πίστεως, πού κρύβεται μέσ’ στις παγωμένες καρδιές;

Μπορούμε κάλλιστα, αν θέλουμε, να προλάβουμε την καταστροφή μέ την δική μας συμβολή καί θυσία. “Όλοι πρέπει να δουλέψουμε σκληρά για να βοηθήσουμε τό λαό μας. Κληρικοί, δάσκαλοι, γονείς, αξιωματοῦχοι του λαού καί της πολιτείας καί οί διανοούμενοι. “Ο Θεός περιμένει από όλους να κάνουν κάτι καί γι’ αυτό τό κάτι μας καλεϊ καί συνεχώς μας καλεϊ.

Τό μόλυσμα του κακού απλώνεται απειλητικά. Άπαραίτητα λοιπόν τά δραστικά φάρμακα. Μά δρόμος άλλος πού να οδηγη στο λυτρωμό δέν υπάρχει εκτός άπ’ τις ιερές μας παραδόσεις.

Φάρμακο γιατρείας πιά πέρα άπ’ την πίστι μας την αγία καί την αληθινή δέν βρίσκεται.

Γι’ αυτό έλάτε, άδελφοί καί πατέρες, όλοι μαζί να ανανήψουμε καί να αγωνιστούμε για μία όντως ψυχική, κοινωνική καί έθνική ανάπλσι καί αναδημιουργία.

† Αρχιμ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΟΣ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εις γνώσιν των Ίερών Ναών καί των πιστών, ότι διά οικονομικά ζητήματα τρεχούσης φύσεως άφορώντα, τας δασοληψίας τούτων προς τους υπευθύνους διαχειριστάς χρηματικού καί υλικού, ήτοι υπόλοιπα Α) σμού, εκδοσις άποδείξεων εισπράξεως κλπ., άπευθύνωνται προς τόν Οικονομικόν Σύμβουλον—Έλεγκτήν της καθ’ ήμας Έκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, έν τοις Γραφείοις ήμών, Κάνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Έκ των Γραφείων)

ΜΕ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐρμηνεύει τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ ἀνατρέχει πάντοτε εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ διδάσκαλοι μας κάθε φορά πού ἀνοίγουμε τὴν Ἁγία Γραφή διὰ νὰ τὴν μελετήσουμε. Διότι οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν τὸ φρόνημα καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶχον ἀπλῶς ἀγαπήσει ἀλλὰ εἶχον κυριολεκτικῶς ἀφομοιώσει τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Γραφῆς. Ἡ ὁσία Ζωὴ των, ὁ καθαρὸς βίος των, ἐγίνοντο ἀφορμὴν νὰ κατοικῇ μέσα των τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφώτιζε, ὥστε νὰ κατανοοῦν ὀρθῶς καὶ νὰ ἐρμηνεύουν ἀσφαλῶς καὶ χωρὶς πλάνη τὰ θεοπαράδοτα λόγια.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπιμονὴ πρωτοστάτησε στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν συνεχῆ μελέτῃ τῆς Γραφῆς ἀπὸ τὸν λαό, δέεται εἰς τὸν Θεόν μὲ μίαν ὠραιότατην προσευχήν: «Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν φιάνθρωπε Δέσποτα τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρα-

τον φῶς καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιξον ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν... Σὺ γάρ ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν...».

Ἡ ὠραία αὕτῃ εὐχὴ ἀναπέμπεται ἀπὸ τὸν ἱερέα κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, πρὶν ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡμπορεῖ ὅμως νὰ λέγεται καὶ ἀπὸ κάθε πιστὸν πρὶν ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τὰ ἴδια συμβουλεῦει καὶ ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, ὁ ὁποῖος λέγει: «Πρὶν ἀπὸ κάθε ἀνάγνωσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς προσεύχου καὶ ἰκέτευε τὸν Θεόν νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς σέ».

Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ Ἐφραίμ εἶναι πολὺ ἐπιτυχής, διότι μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀφοῦ κάθε λόγος τῆς πρὸς Αὐτὸν μᾶς ὁδηγεῖ καὶ Αὐτὸν προβάλλει ἐμπρὸς μας. «Ὅταν ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον ἢ ἀποστολικὸν μὴ προσχῆς τῇ Βίβλῳ ἢ τῷ ἀναγινώσκοντι· ἀλλὰ τῷ ἀπ' οὐρανοῦ φθεγγομένῳ Θεῷ. Βίβλος μὲν γάρ τὸ ὁ-

Τῇ 29η.12.1980 ἔλαβε χώρα ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας ἐόρτιος ἐκδήλωσις τῶν μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Αἰδ. Πρωθιερεὺς π. Μιχαὴλ Σαβδόπουλος καὶ ὁ τότε Ἀρχιδιάκονος καὶ νῦν Πρεσβύτερος π. Ἀμβρόσιος Νικηφορίδης ἐν μέσω τῶν μαθητῶν.

ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ - ΑΦΙΛΟΣΟΦΗΤΑ

Τό Ράσον καί ὁ «Πάνταινος»

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

Υπό Μητροπολίτου Ἀθηναγόρου (†)
τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων
καί Παραμυθίας.

Ἡδὴ παρατηρήσαμεν ὅτι κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα ἐπὶ τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Διονυσίου τοῦ Μεγάλου καὶ αὐτοὶ ἐπὶ οἱ θεραπευταὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι ζῶντες καθοσιούμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας εἶχον τὴν ἰδιαιτέραν κληρικὴν ἀμφίεσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ Παρθένοι αἱ ἀφιερωμέναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ ἔφερον ἀνάλογον σχῆμα. Ὁ Κυπριανὸς ἐπίσκοπος Καρχηδόνας, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξανδρείας Διονυσίου ἔγραψε ἰδιαιτέραν πραγματείαν «DE HABITU VIRGINUM», δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὰς Παρθένας «τὸ σχῆμα τὸ ἅγιον τῆς ιερότητος

αὐτῶν»· ἀφοῦ ὁμως αἱ Παρθένοι καὶ οἱ θεραπευταὶ ἔφερον ἰδιαιτέρον σχῆμα, δὲν θὰ ἔφερον τοιοῦτον οἱ Διάκονοι, οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Ἐπίσκοποι· Βεβαίως ἔφερον. Εἰς τὰ ACTA PROCONSULARIA CYPRIANI καὶ VITA CYPRIANI ἀναγινώσκομεν τὰ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἐπισκόπου Κυπριανοῦ Καρχηδόνας· ὁ ἱερός οὗτος ἀνὴρ συλληφθεὶς τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου 258 ὑπὸ τῶν ἀξιώματικῶν τοῦ Ἀνθυπάτου τῆς Ἀφρικῆς Γαλερίου Μαξίμου, ἤχθη ἐπὶ ὀχήματος ἐκ τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλεως ὅπου ἐκρύπτετο εἰς SEXTI τόπον οὐ μακρὰν τῆς Καρχηδόνας, ἐνθα διέτρι-

ρῶμενον· Χριστὸς δὲ τὸ Θεολογούμενον», γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας ὁ Θαυματουργός. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης εἰς ἕνα ὕμνον του κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς περιτομῆς ψάλλει: «Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν». Διότι εἰς αὐτὰς «εὐρίσκομεν αὐτὸν τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον καὶ ὑπὸ Συμεῶν βασταχθέντα, οὐ δοκῆσαι οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθεῖα τῷ κόσμῳ φανέντα, πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς δόξα Σοι».

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἐξεδιώκον τὰ δαιμόνια καὶ ἔτσι ἀπέτρεπαν τὰ κακὰ τὰ ὅποια οἱ μισόθεοι καὶ μισόκαλοι δαίμονες ἐτοίμαζαν νὰ προξενήσουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, μὲ μόνον τὴν ἀνάγκησιν τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Διότι οἱ δαίμονες, προσθέτει ὁ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, φοβοῦνται τὰ λόγια τῶν Θεοπνεύστων συγγραφέων καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ τὰ ὑποφέρουν, ἐπειδὴ μέσα εἰς τὰ λόγια τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρχει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ὁ Κύριος τὸν ὅποιον ὅπως μᾶς διηγοῦνται τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν οἱ δαίμονες καὶ δι' αὐτὸ τοῦ ἐφώναζαν «δέομαί σου μὴ μέ βασανίσῃς» (Λουκ. η' 28). Διότι καὶ μόνον πού ἀντίκρουζαν τὸν Κύριον ἐκαίοντο. Ὡστε ὁ Ὁρθόδοξος πιστὸς καθοδηγούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων, μελετᾷ καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν διὰ νὰ εὕρῃ τὸν Κύριον. Ἔτσι συνδέεται μυστικῶς κατὰ τρόπον στενὸν καὶ προσωπικόν μετὰ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, διότι προσπαθεῖ νὰ κατανοήσῃ τὰ ἱερὰ λόγια μέσα εἰς τὴν πάντοτε ζωογόνον καὶ ὁλόφωτον Παρά-

δοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μελετᾷ τὴν ἀλήθειαν πού μᾶς ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας» τὴν μελετᾷ «ἐν τῇ παραδόσει», μετὰ τὴν χειραγωγίαν καὶ καθοδήγησιν τῶν Πατέρων. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τὸν στείρο σχολαστικισμό καὶ τὸν ψυχρὸ ὀρθολογισμό πού μαισιζοῦ τοὺς παπικούς. Προσιταπεύεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους ἀκροβατισμούς καὶ τοὺς ὀλεθρίους αὐτοσχεδιασμούς τῶν προτεσταντῶν, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ ἀρνοῦνται τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐρμηνεύουν τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὅπως αὐτοὶ νομίζουν. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐκτροχιασμῶν αὐτῶν εἶναι τὸ πλῆθος τῶν αἱρέσεων καὶ πλανῶν πού συνταράσσουν παπικούς καὶ προτεστάντας καὶ ὀδηγοῦν τοὺς χριστιανούς τῆς Δύσεως εἰς λανθασμένους τρόπους ζωῆς. Περιττὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι τοῦτο συμβαίνει κατ' ἐξοχὴν μετὰ τοὺς σατανοκινήτους Χιλιαστὰς ἢ Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά, οἱ ὅποιοι ἐνῶ ὀνομάζουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν «Σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν», ἀποδεικνύονται διαστρεβλωταὶ τῶν Γραφῶν. Ἔτσι εἶναι βυθισμένοι εἰς τὴν πλάνην, περιπατοῦν εἰς πυκνὸν σκοτάδι τῆς αἰωνίας ἀπωλείας, πλανοῦν καὶ πλανῶνται καὶ γίνονται τυφλὰ ὄργανα τοῦ ἀντιχρίστου, δολοφόνοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ δολιοφθορεῖς τῆς κοινωνίας.

Συνεπῶς οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες διὰ τῆς σωστῆς ἐρμηνείας τῶν ἱερῶν κειμένων, ὀδηγοῦν τοὺς Χριστιανούς εἰς τὴν ὀρθὴν κατανόησιν τῶν θείων νοημάτων, καὶ ἔτσι ἀποφεύγονται οἱ «κατὰ τὸ δοκοῦν» ἐρμηνείες, οἱ ὅποιες ἀναμφιβόλως θὰ δημιουργήσουν παρερμηνείας καὶ δογματικὰ λάθη.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ.

θεν ὁ Ἀνθύπατος, ὅστις καὶ ὑπέβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξῆς σύντομον καὶ τυπικὴν ἀνάκρισιν:

«Γαλέριος, Σὺ εἶσαι ὁ Θάσκιος Κυπριανός»; ὁ Κυπριανὸς ἀπήντησεν «ἐγὼ εἰμί», ὁ Γαλέριος Μάξιμος λέγει «αὐτὸς ἐγένου ὁ Πάπας ἐκείνων τῶν ἀνοσιῶν ἀνθρώπων»; ὁ Κυπριανὸς ἀποκρίνεται «ἐγὼ», ὁ Ἀνθύπατος λέγει «οἱ ἀγιώτατοι αὐτοκράτορες σέ διέταξαν νὰ παραδεχθῇς τὰς θρησκευτικὰς Ρωμαϊκὰς τελετάς». Ὁ Κυπριανὸς ἀπαντᾷ «δὲν παραδέχομαι οὐδὲ τηρῶ αὐτάς, καὶ παρακαλῶ τὸν Ἀνθύπατον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν, ἣν ἔλαβε κατὰ τῶν ἀρνούμενων τὴν Ἑθνικὴν θρησκείαν». ὁ Γαλέριος Μάξιμος ἰδὼν ὅτι ὁ Κυπριανὸς ἐπιμένει ἐν τῷ χριστιανισμῷ, ἐκδίδει τὴν καταδικαστικὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν. Ἄμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἀποφάσεως ταύτης πολλοὶ χριστιανοὶ ἀνέκραζον ὅτι ἤθελον νὰ ἀποθάνωσι μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου (ACTA PROCONSULARIA CYPRIANI CAP. 3—5, VITA CYPRIANI CAP. 16, Συγγράμματα Κυπριανοῦ ἐκδόσις HARTEL VOL. III p. CXC—X IV). Τότε ὡς λέγουσι τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ὁ Κυπριανὸς ἤχθη, ἐκ τοῦ ATRIUM SAUCIOLUM ὅπου ἐγένετο ἡ ἀνάκρισις εἰς SEXTI καὶ ἐκ δὲ οὐδεὶς τὸν μανδύαν καὶ τὴν ἄλλην ἱερατικὴν ἀμφίεσιν παρέδωκεν εἰς τοὺς διακόνους, αὐτὸς δὲ ἐνδεδυμένος λινὸν χιτῶνα ἐγονυπέτησε καὶ ἐδέετο ἐν σιγῇ. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἠπλῶς λευκὰς ὀθόνας πέριξ τοῦ Κυπριανοῦ, ἵνα συλλέγωσι τὸ αἷμα αὐτοῦ· οὕτω ὁ Κυπριανὸς ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, οἱ δὲ χριστιανοὶ λαβόντες τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἐνεταφίσασαν μετὰ μεγάλης πομπῆς (ACTA PROCONSULARIA).

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ Ἐπισκοποὶ ἔφερον τὴν ἰδιαίτεράν ἱερατικὴν αὐτῶν περιβολήν, ἡ ὁποία δὲν θὰ διέφερε καὶ πολὺ τῆς ἐν τῷ ναῷ τοιαύτης· διότι ὡς ἡμεῖς σήμερον καὶ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, χοροστατοῦντες, φέρομεν τὸ ράσον ἡμῶν, οὕτω καὶ πρὸ δέκα ἐπτὰ καὶ πλέον αἰώνων οἱ Ἐπισκοποὶ ἔφερον τὸν μανδύαν, ὅστις συνδυαζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων ἀμφίων ἀπετέλει τὴν ἐξωτερικὴν περιβολήν τῶν Ἐπισκόπων.

Βεβαίως πάντοτε οἱ Ἐπίσκοποι ὡς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Διάκονοι καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας διακρίνοντο τῶν ἄλλων χριστιανῶν ἀναδιφῶν τις τὰς πηγὰς θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πλείστα μαρτυρία, ἀναφέροντες δὲ ἤδη μίαν ἢ δύο ἅς ἔχομεν προχείρους.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὅτε οἱ Ἀρειανοὶ πᾶσαν κακουργίαν διέπραττον ἵνα δυσφημίσουν τοὺς ὀρθοδόξους, ἀπαντῶμεν τὴν ἀκόλουθον οἰκτρὰν πράξιν αὐτῶν: «μισθώσαντες πόρνην δημοσίαν καὶ γυμνώσαντες αὐτήν ἐπαφίσει νυκτός Εὐφράτῃ τῷ Ἐπισκόπῳ· καὶ ἡ μὲν πόρνη τὸ πρῶτον, νομίσασα νεώτερον εἶναι τὸν καλέσαντα προθύμως ἠκολούθει· ὡς δὲ ριφεῖσαι παρ' ἐκείνῳ εἶδε κοιμώμενον τὸν ἄνθρωπον ὡς μὴ εἰδὸτα τὸ γινόμενον· εἶτα ὡς κατενόησε καὶ εἶδε πρεσβύτου πρόσωπον καὶ Ἐπισκόπου κατάστασιν, εὐθὺς ἀναβοήσασα τὴν βίαν ἐβόα» (MIGNE τόμ. 114, σελ. 645). Καὶ ἐρωτῶ-

μεν τὸν κ. Σωτηρίου καὶ τὸν «Πάνταῖνον» τί ἦτο ἡ τοῦ Ἐπισκόπου κατάστασις, ἣν ἀνεγνώρισεν ἡ ταλαίπωρος γυνή; Περί τῆς καταστάσεως ταύτης ἐπιθυμοῦμεν νὰ διαφωτισθῶμεν.

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου ἀναγινώσκουμεν ὅτι ὅτε ἐπεσκέφθη αὐτὸν Ἀναστάσιος ὁ Φύλαξ τῶν Ἱερῶν Σκευῶν τῆς Ἀναστάσεως, ὁ ἱερός ἀνὴρ ὠμίλει αὐτῷ ὡς νὰ ὠμίλει τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων· οἱ παρεστῶτες ἐκπλαγέντες τῷ παρετήρησαν ὅτι εἶναι ὁ Σκευοφύλαξ. Ὁ Χρύσιπος λέγει αὐτῷ: «ὅρας ὅπως ἄρα τῆς περιβολῆς ἔχει; δεῖξας αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον· λαμπρὰ δὲ ταῦτα καὶ συρικά ἦσαν, ὥστε φησὶ Πατριάρχῃν Ἱεροσολύμων ἐνδυθῆσθαι ἡκιστα θεμιτόν. Ἐπισχὼν δὲ τινα χρόνον ὁ γερὼν, καὶ ὥσπερ ἐν ἑαυτῷ γενόμενος, ἀλλὰ πιστεύσόν μοι τέκνον, φησὶ, λευκὴν αὐτὸν εἰς τόδε καὶ οἶαν εἰκὸς Πατριάρχῃν στολὴ ἐπενδυθῆσθαι, φοροῦντα εὖρον» (MIGNE 25, 717). Ὁ Ἀναστάσιος πράγματι μετ' αὐτὸν ἐγένετο Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ἐνεδύθη τὴν λευκὴν στολήν, ἣν τότε ἔφερον οἱ Πατριάρχαι πρὸς διακρίσιν τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων, οἵτινες ἔφερον χρωματιστὰ μετὰξίνα καὶ περὶ τούτου ἐξαιτούμεθα τὴν γνώμην τοῦ «Πανταίου» καὶ τοῦ κ. Σωτηρίου, ὁ ὁποῖος εὕρισκε πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν περιβολὴν τοῦ Κλήρου ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν κοσμικῶν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἦτο μέλαινα ἢ τῶν Κληρικῶν. Βεβαίως τὸ τῶν Κληρικῶν ἐνδυμα προσέλαβε τὴν μέλαιναν μορφήν, ἀφ' οὗτου Ἐπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱεροὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες οἱ ἐν ταῖς Μοναῖς τὴν ἀσκήσιν αὐτῶν ἔχοντες, οὗτοι δὲ ἐρχόμενοι εἰς τὰς πόλεις καὶ ἀρχηγοὶ τῶν πιστῶν γενόμενοι βεβαίως δὲν ἀντικαθίστων τὴν μοναχικὴν αὐτῶν περιβολὴν διὰ τῆς κοσμικῆς, ἀλλὰ διατηροῦντες αὐτήν αὐτοὶ, ἐγένοντο παράδειγμα καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοὺς κλήρου, ὥστε κατὰ πάντα χρόνον τὸ κυριώτερον τῶν κληρικῶν φορεμάτων, τὸ ράσον, νὰ εἶναι μέλαν καὶ νὰ παραμένῃ τοιοῦτον μέχρι σήμερον.

Εἶδομεν ὅτι ὁ ἱερός Κυπριανὸς προσελθὼν εἰς τὸ μαρτύριον ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀμφίων αὐτοῦ ἔφερε καὶ Μανδύαν, τοῦ ὁποίου ἀπότοκος κάλλιστα δύναται νὰ ἐκκληφθῇ ὁ σημερινὸς μανδύας τῶν Ἀρχιερέων, καὶ δὴ ὁ τῶν Μονῶν τοῦ Ἀθῶνος, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ ὁ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ὁποῖον περιβαλλόμενοι οἱ Διάκονοι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων καὶ Βασιλικῶν ὥρων τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Φώτων καὶ τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῇ, θυμιοῦν τὸν λαὸν διὰ Κατζίου· τούτου τοῦ μανδύου ἐπίσης ἀπότοκος εἶναι καὶ τὸ ράσον, ἢ μᾶλλον εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ μανδύας χειριδωτός, βραχύτερος πως καὶ στενότερος.

Ἀναντιρρήτως τὸ τῶν μοναχῶν σχῆμα ἦν διάφορον τοῦ τῶν κοσμικῶν, διάφορον δὲ καὶ τοῦ τῶν κληρικῶν· Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς ἀναφέρει ὅτι Ρωμανὸς ὁ Β' «κληρικόν τινα Ἰωάννην ἐκστομίαν, τὸ μοναχικὸν ἀμφισάμενον σχῆ-

μα, τοῦ τῶν μοναχῶν ἀποδύσας σχήματος κατέταξεν». Τοῦ Ρωμανοῦ ὅμως τελευταίως «τό σχῆμα τῶν μοναχῶν ἀμφιέννυται αὐθις» (Γεωργίου Κεδρηνοῦ: Σύνοψις ἱστοριῶν 2,339 9.11.).

Ἔτερον λοιπόν τό σχῆμα τῶν μοναχῶν καί ἕτερον τῶν λαϊκῶν. Ἔτερον ὅμως πάλιν τό τῶν κληρικῶν ἀπό τό τῶν λαϊκῶν. Μιχαήλ ὁ Ψελλός ἀναγράφει ὅτι, ὅτε ὁ Σκληρός ἐπανεστᾶτη· σε κατὰ Βασιλείου τοῦ Β΄, οὗτος ἀπέστειλε κατ' αὐτοῦ Βάρδαν τόν Φωκᾶν· «Ἐπειδή δέ καί περί τούτου οὐδέν ἐλαττον τοῦ Σκληροῦ ἐδεδόικεσαν, ἃ τε βασιλείου τυγχάνοντος γένους, καί οὐδέν σμικροπρεπῶς ἐννοησαμένῳ περί αὐτοῦ, περιδέουσι μὲν τό πολιτικόν τῆς περιβολῆς σχῆμα, καί ὅσον οἶδε ἡ τυραννίς, τῷ δε τῆς Ἐκκλησίας κλήρῳ ἐγκαταλέγουσιν» (Μιχαήλ Ψελλοῦ Χρονογραφία Βασιλείου Β΄ κεφ. VI).

Ἄλλ' ἔχομεν παραδείγματα πολύ ἀρχαιότερα περί τῆς διαφορᾶς τοῦ κληρικοῦ σχήματος ἀπό τοῦ λαϊκοῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος γράφων τῷ Πατριάρχῃ Στεργίῳ ἐν τῇ περιπύσῳ αὐτοῦ Α' Νεαρά Διατάξει λέγει: «Τοῖς μέντοι διακονουμένοις ἐκκλησιαστικαῖς ἀποκρίσεσι, καί τοῖς πρὸς πρεσβεῖαν Ἐκκλησίας, ἢ πόλεως, ἢ προέδρου χειροτονίαν, κατὰ ταύτην ἡμῶν ἀφιγμένοις τὴν Θεοφύλακτον πόλιν ἀκαινοστόμητα τὰ πάλαι περί αὐτῶν νενομοθετημένα φυλάττομεν... εἰ δέ πρὸς ἐγκλήματα φέροιντο τὰ ἐν ταῦθα ἐπαγόμενά τινι τῶν ἱερωμένων προσώπων... τόν τοιοῦτον παρά τῆς Σῆς Μακαριότητος τοῦ περικειμένου κελεύομεν γυμνοῦσθαι σχήματος, καί τοῖς πολιτικοῖς ἀρχοῦσι παραδίδοσθαι (Ράλλη καί Ποτλῆ Σύνταγμα Ε' 227 - 228). Ὁ αὐτός πάλιν Αὐτοκράτωρ ἐν ἄλλῃ Νεαρᾷ ἐγράφε: «Μὴ ἐδεῖναι, τινὰ σχῆμα περιβεβλημένον ἱερατικόν ἐξ ἐτέρας πόλεως ἢ κώμης τῇ βασιλίδι ταύτῃ πόλει ἐπιδημῆσαι χωρὶς γνώμης τοῦ κατὰ καιρὸν προσετώτος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου» (ἐνθα ἀνωτ. σσ. 238).

Εἶχεν λοιπόν ὁ Κλήρος τὴν ἰδιαίτεράν αὐτοῦ στολήν, τὰ «παπαδικὰ του». Ὁ Πατριάρχης Λουκᾶς ὁ Χρυσοβέργης (1157) ἀπαγορεύων τοῖς ἱερωμένοις νὰ ἀσχολοῦνται περί τὴν ἱατρικὴν ἐγράφε: «ἀνένδοτον εἶναι τοὺς μετὰ φαινολίων καί στιχαρίων τὰ ἅγια μεταχειριζόμενους, κοσμικὰς στολάς ἐνδιδύσκεισθαι καί μετὰ λαϊκῶν ἀνδρῶν προπομπεῦει» (Ράλλη καί Ποτλῆ Σύνταγμα 3.334). Ὁ δὲ Θεόδωρος Πρόδρομος, «ὁ Πτωχοπρόδρομος», σύγχρονος τοῦ Πατριάρχου Λουκά· ῥητῶς τό κληρικὸν ἐνδυμα καλεῖ ράσον καί μανδύαν καί καλαμαύχην· «νὰ βάλλῃ ράσον καί μανδῖν καί μαῦρο καλαμαύχην» καί «ἐκβαλε τὰ παπαδικὰ καί γίνου προσχεράρις».

Ἄλλ' ὑποθέσωμεν ὅτι τό ράσον δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καί τόν ἱερατικὸν Μανδύαν καί συνεπῶς πρὸς τὴν διηνεκὴ παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας καί ὥς δεχθῶμεν ὅτι εἶναι ἐνδυμα ἔχον τὴν ἀρχὴν του ὥς καί τό καλυμμαύχιον ἀπὸ τοὺς Μογγόλους, Τατάρους,

Τούρκους, Γεντισάρους καί ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον εὐγενῆ ἢ βάρβαρον λαόν, καί ὅτι μόνον μετὰ τὴν Ἀλωσιν, ἢ μόνον κατὰ τὸν παρελθόντο δέκατον ἔννατον αἰῶνα ἀπέβη ἐπίσημος περιβολὴ τοῦ Κλήρου. Καί διότι ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἀριθμεῖ βίον, ἑνός μόνον αἰῶνος, παύει νὰ εἶναι σεβαστόν; παύει νὰ ἔχῃ τὴν παράδοσίν του, τὴν ἱερατικὴν, τὴν ἐθνικὴν, καί συνεπῶς ἄνευ βλάβης δυνάμεθα νὰ τό ἀντικαταστήσωμεν; ἂν τοῦτο νομίσωμεν ἀπατάμεθα οἰκτρῶς· διότι παράδοσις δέν εἶναι μόνον ὅτι ἀπ' ἀρχῆς οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες παρέδωκαν, ἀλλὰ παράδοσις εἶναι καί ὅτι ἡ μακρὰ συνήθεια διὰ διαφόρους λόγους ἔχει καθιερώσει καί ζωμώσει μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καί ἐθνικὴν ζωὴν μας. Ἄν δὲ θελήσωμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν ἀρχὴν ὅτι δέν πρέπει νὰ κρατήσωμεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, διότι δέν ὑπῆρχε εἰς ταύτην ἡ ἐκείνην τὴν περίοδον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἡμποροῦμεν νὰ τὰ ἀνατρέψωμεν ὅλα· ποῖον θὰ χρησιμεύσῃ τό κριτήριον, τί πρέπει νὰ μείνῃ ἐκ τῆς παραδόσεως; διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἰμεθα πολὺ προσεκτικοί εἰς τό νὰ μετακινώμεν τὰς συνηθείας καλῶς ἢ κακῶς ἐπικρατούσας· προσοχὴ μήπως σήμερον ἐξάγοντες ἓνα πετραδάκι, αὐριον ἄλλο, ἔσκησῶμεν καί τό τρίτον καί τό τέταρτον καί καθ' ἑξῆς, τῇ καταρρέουσῃ ὁλόκληρον τό οικοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξεκόπησαν τόσον οἱ ἡμέτεροι νὰ ἀφομοιώσουν τό Ἡμερολόγιόν μας μετὰ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Δύσεως, διὰ νὰ μὴ ἀποτελοῦμεν ἡμεῖς μόνον ἐξαίρεσιν μετὰ τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων ἐθνῶν· καί τό κατάντημα· χιλιάδες ἀδελφῶν μας, ἐκ τῶν ἀπλουστερῶν, τείνουν ν' ἀποσχισθοῦν, ὃ μὴ γένοιτο, τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, διὰ πρᾶγμα τό ὁποῖον οὐδέ κατ' ἐλάχιστον θλάπτει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰ δόγματα αὐτῆς, ἐπὶ αἰῶνας ὅμως ἐτηρήθη ὑπ' αὐτῆς, πάντοτε δισταζούσης, ἂν καί τοσάκις ἀνεκινήθη τό Ζήτημα, νὰ μεταβάλῃ αὐτό. Ἄν ἡμεῖς σήμερον οἱ συγχρονισμένοι δέν θέλομεν, ἢ αἰσχυρόμεθα νὰ φέρωμεν τό ράσον, ὃ λαός μας ὅμως, ὃ εὐσεβὴς λαός μας, ὃ φιλόπατρις λαός μας ὅμως τό θέλει, τό τιμᾷ, τό σέβεται, τό ἀγαπᾷ. Πόθεν δὲ ἡ τοιαύτη ἀπὸ αἰώνων τῶν χριστιανῶν μας προσήλωση εἰς τό καθυστερημένον δῆθεν ἱερατικόν τοῦτο περίβλημα;

Ἄν ἡμεῖς τό ἡγνοήσωμεν, ἢ δέν θέλομεν νὰ τό γνωρίζωμεν, ὃ ἐλληνικὸς ὅμως λαός δέν λησμονεῖ ὅτι: Ὅταν τό ἔθνος κλυδωνιζόμενον εἰς τὸν ὠκεανὸν δουλείας στυγεράς ἐκινδύνευσεν νὰ καταποντισθῇ αὐτάνδρον, τό ράσον εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἡδυνήθη νὰ σώσῃ αὐτό ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ τῆς δουλείας.

Ὁ Ἕλληνικὸς λαός δέν λησμονεῖ ὅτι τό ράσον ποδηγετήσαν διὰ τῆς παιδείας καί τῆς ἐθνικῆς ἀρετῆς τό καταμαρτυρήσαν καί καταδυναστευθέν ἔθνος διὰ μέσου στυγνῶν καί ζοφερῶν αἰώνων ἀνηκούστου δουλείας, ἐσφυρηλάτισεν τοὺς χαλυβδίνους ἐκείνους ἀνδρας ἐκ τε τοῦ

κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τοὺς πλήρεις αὐταπαρνησίας ἐκείνους ἥρωας, τοὺς διατηρήσαντας τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα ἀλώβητον καὶ καταθρυμματίσαντας, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τὰ δούλεα δεσμά καὶ στήσαντας ἀθάνατα τρόπαια ἐλευθερίας.

Δέν λησμονεῖ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅτι οἱ Λαρίσης - Τρίκκης Διονύσιοι οἱ Σκυλόσοφοι, οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι διάκονοι Νικηφόροι οἱ Παράσχοι Κατακουζηνοί, οἱ ἱερομάρτυρες Σεραφεῖμ, οἱ Λουκάρεῖς Κύριλλοι, οἱ Πατριάρχαι Παρθένιοι, οἱ ἐθνομάρτυρες Πατριάρχαι Γρηγόριοι οἱ Ε΄, οἱ Ἀνδριανουπόλεως Πρώιοι, οἱ Χίου Πλάτωνες, οἱ Δέρκων Γρηγόριοι, οἱ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοί, οἱ Βρεσθένης Θεοδώρητοι, οἱ Σμύρνης Χρυσόστομοι, οἱ Κυδωνίων Γρηγόριοι, οἱ Μοσχονησίων Ἀμβρόσιοι, οἱ Κορυπσᾶς Φώτιοι, καὶ Δωρόθεοι οἱ Εὐελπίδαι, οἱ Γρεβενῶν Αἰμιλιανοί, οἱ Σαλῶνων Φιλόθεοι καὶ Ἡσαΐαι, οἱ Ρωγῶν Ἰωσήφ, οἱ Ἐλευθερουπόλεως Γερμανοί, οἱ Γρηγόριοι Παπαφλέσσαί, οἱ Μεθύμνης Γρηγόριοι, οἱ Λήμνου Ἰωακείμ, καὶ πᾶσα ἡ σεμνὴ χορεία τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν ἐθνομάρτυρων ἦσαν ρασοφόροι, ὡς ρασοφόροι ἦσαν καὶ οἱ ἥρωες τοῦ Ἀρκαδίου, τοῦ Μ. Σηηλαίου, τῆς Λαύρας, τοῦ Ἀθῶ, οἱ Σαμουήλ τοῦ Σουλίου, καὶ τόσα ἄλλα ὀλοκαυτώματα θυσιασθέντα εἰς τὸν βωμόν τῆς πατρίδος κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν τραγωδίαν, οἱ ἐξ Ἀλατσάτων Γρηγόριοι, Ὁρφανίδαι καὶ οἱ Μακάριοι Μαρινάκαι, οἱ ἐκ Σμύρνης Ἀθηναγόραι Ἰατρόπουλοι, οἱ ἐκ Πάτμου Πλάτωνες Αἰθαζίδαι, καὶ τόσοι ἄλλοι μάρτυρες, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν Βίβλῳ Ζωῆς.

Ὅχι, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δέν λησμονεῖ ὅτι οἱ ἀθάνατοι Μανιάται, οἱ Κεφαλλῆνες ὅσοι Γεράσιμοι, οἱ Αἰγίνης ἅγιοι Διονύσιοι οἱ Σιγοῦροι οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Κριτόπουλοι, Παχώμιοι οἱ Δοξαράδες, Παχώμιοι οἱ Ρουσάνοι, οἱ Αἰτωλοὶ Κοσμᾶς καὶ Κοσμᾶς οἱ ὁσιομάρτυρες, οἱ Βικέντιοι Δαμωδοί, Ἀθανάσιοι οἱ Πάριοι, οἱ Βησσαρίωνες, οἱ Ἀνθρακίται, οἱ Μπαλάνοι, οἱ Εὐγένιοι Βουλγάρεις, οἱ Νικηφόροι Θεοτόκαι, οἱ Νεόφυτοι Δοῦκες, οἱ Μελέτιοι Ἀθηνῶν, οἱ Φιλανθρωπῖνοι, οἱ Στρατηγόπουλοι, οἱ Μελησσηνοὶ τῶν Ἰωαννίνων, τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀνδρου, οἱ Δοσίθεοι καὶ Νεκτᾶριοι καὶ Χρῦσανθοι Νοταράδες, οἱ Μελέτιοι Συρίγοι, Γεράσιμοι οἱ Βλάχοι, Γαβριήλ οἱ Βλάσιοι, οἱ Βάμβαι, οἱ Σταυρουπόλεως Τυπάλδοι, οἱ Νικομηδεῖας Βρυέννιοι, οἱ Σύρου Ἀλέξανδροι Λογοθέται, οἱ Μεγάλοι οἰκονόμοι Κωνσταντίνοι οἱ ἐξ οἰκονόμων, οἱ Σμύρνης Βεσίλειοι, οἱ Μαζαράκαι, οἱ Φώτιοι Ἀλεξανδρίδαι, οἱ Φώτιοι Ἀλεξανδρείας, οἱ ἐξ Ἀλατσάτων Ματθαῖοι Θηβαῖδος οἱ Βαλινάκαι, οἱ Τραπεζοῦντος Κωνσταντίνοι Καρατζόπουλοι, οἱ Παλαμά, οἱ Προῦσης Ναθαναήλ, οἱ Κων(η)πόλες Διονύσιοι καὶ Γερμανοὶ καὶ Κωνσταντῖνοι Βαλιάδαι, Βενιαμίν οἱ Λέσβιοι, οἱ Γερμανοὶ Γρηγοράδες, οἱ Κλεόβουλοι Εὐστάθιος καὶ Μιχαήλ, οἱ Ἐφέσου Ἰωακείμ Εὐθυβούλαι, οἱ Κωνσταντῖνοι καὶ Φιλάρετοι Ματθόπουλοι καὶ Διονύσιοι Φαραζουλίδες, καὶ ἡ ἀτελείωτος σειρά τῶν ἀειμνήστων διδασκάλων

τοῦ Γένους ἡμῶν ἦσαν ρασοφόροι.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δέν ἐλησμονήσεν, οὐδέ θά λησμονήσῃ ποτέ ὅτι ὁ Μέγας ἐν Πατριάρχαις Ἰωακείμ ὁ Γ΄ ἦτο ρασοφόρος.

Ἄν ἡμεῖς σήμερον οἱ φέροντες τὸ τιμημένον Ράσον λησμονῶμεν πάντα ταῦτα, ὁ λαὸς ὅμως, ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόπατρις Ἑλληνικὸς λαὸς τὸ ἐνθυμεῖται καὶ θά γεραίρῃ πάντοτε τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ...

Ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόπατρις Ἑλληνικὸς λαὸς ἀγαπᾷ καὶ σέβεται καὶ ψάλλει τὸ Ράσον, διότι δι' αὐτόν τὸ Ράσον εἶναι σύμβολον, ἐμβλημα, ἱερὸν Ἑθνικὸν Λάβαρον, «τὸ μαῦρο ράσο», τὸ «ἀγ ράσο»!

Ἀτυχῶς ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις ἐνῷ τόσοι ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγ. ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ τοῦ ἀφανοῦς, τὸ πᾶν μηχανῶνται, ἵνα ὑποναμεύσωσιν αὐτήν, ἡ θεία καὶ ἀγχίθεος Ἱεραρχία, ἡμεῖς οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἐθνους τεταγμένοι νὰ περιφρουρῶμεν τὰ θεία δόγματα, τοὺς κανόνες, τὰ ἥθη, τὰς παραδόσεις αὐτῆς, τὰς ὁποίας νέφη μαρτύρων καθηγίασαν, ἐκ κακῶς ἐννοουμένου συγχρονιστικοῦ πνεύματος, ὅπως ἀφιλοσοφῆτως, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἰπώμεν, βλάπτωμεν αὐτήν εἰς τὰ καίρια, καινὰ ἥθη καὶ διδάγματα, καινὰς καὶ κενὰς μεταρρυθμίσεις ἀκαίρως ὅπως εἰσηγοῦμενοι! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους

Στῶμεν καλῶς.

«Ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς οὐ λόγων ἐπίδειξις ἀλλὰ κανόνες καὶ παραδόσεις καὶ μακρὰ συνήθεια, τοῦ μὴ σκανδαλίζειν ἓνα τῶν μικρῶν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου MIGNE 25, 284).

«Μὴ κατὰ μικρόν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης, τῆς συγχρονιστικῆς δῆθεν τάσεως, ὁδῶ προϊούσης εἰς παντελὴ σύγχυσιν ἔλθῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα» (Μεγ. Βασιλείου τοῖς Χωροεπισκόποις MIGNE 32, 400), ὁπότε θά καθίσωμεν κλαίοντες ὡς ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος.

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστελλόντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἑκκλησιαστικά χρονικά

ΕΝΔΗΜΟΥΣΑ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἐνδημούσα Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν ἐν τῇ ἐκτάκτῳ Αὐτῆς Συνεδρίᾳ τῆς 28ης Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἡσχολήθη μέ ἔγγραφον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Νικολάου Βορυνιώτου, δι' οὗ οὗτος μεταμεληθεὶς, ἠτήρησατο τήν συγγνώμην τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐπιείκiam Αὐτῆς διὰ τήν ἄνευ κανονικῶν καί δογματικῶν λόγων ἀποσκίρτησίν του ἐκ τῶν κόλπιων Τῆς.

Ἡ Ἐνδημούσα Ἱερά Σύνοδος συσκεφθεῖσα καί τό εἰλικρινές τῆς μετανοίας τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ διαγνοῦσα, ἤρε τήν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ὑπό τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῇ 29ῇ 11.1980 καθάαιρειν καί ἀπεκατέστησεν αὐτόν εἰς τόν οἰκείον βαθμόν καί ἁ-
Εἶωμα.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος κατὰ τόν παρελθόντα μῆνα Ἰανουάριον:

Ἐτέλεσε τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τῇ 1ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀναλήψεως Σπάτων, τῇ 5ῃ καί 6ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπολίως, τῇ 7ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἰωάννου Ἀθηνῶν, τῇ 12ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Τσακοῦ, τῇ 19ῃ καί 24ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Πετροπολίως, καί τῇ 26ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγίου Ἰωάννου Ἀθηνῶν.

Παράστη τῇ 1ῃ Δοξολογίας ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἑ-
ται καί τῇ 6ῃ τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων ἐν Πειραιεῖ.

Προήδρευσε τῇ 28ῃ ἐκτάκτου συνεδριάσεως τῆς Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐδέχθη τῇ 1ῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου, ἐνθα καί ἡ χειμερινή Αὐτοῦ διαμονή, τὰς εὐχὰς Κληρικῶν, βουλευτῶν καί τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἑτε, τῇ 17ῃ τόν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον, τῇ 24ῃ τόν Σεβ. Μητροπολίτην Χίου κ. Στέφανον, καθ' ὅλον δέ τόν μῆνα Ἱερεις, Ἐκκλησι. Συμβούλια, Ἡγουμενοσυμβούλια, Ἐπιτροπὰς καί πολλοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἀποστολικῆς ἐπαρχίας Του.

Ἡύχθη τὰ δέοντα εἰς τοὺς ἄγοντας τὰ Ὀνομαστήριά Των Σεβ. Μητροπολίτας Λαρίσης κ. Ἀθανάσιον, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιον καί Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον.

Παρέσχε' καί κατὰ τόν παρελθόντα μῆνα τήν ἠθικὴν καί ὁλικὴν Αὐτοῦ συμπαράστασιν εἰς ἐμπεριστάτους ἀδελφοὺς τῆς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ

ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου ἐορτάσθησαν πανηγυρικῶς ἐν Στυλίδι τὰ Ἁγία Θεοφάνεια. Μετὰ τήν Θ. Λειτουργίαν, ἥτις ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Εὐαγγελιστρίας Στυλίδος, ἄπαν τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεπτὸν τοῦ Παιμενάρχην κατηθύνη εἰς τήν παραθαλασσίαν περιοχὴν, ἐνθα ἐγένετο ὁ Ἀγιασμός τῶν ὑδάτων. Τὴν ἐορτὴν ἐτήμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὁ κ. Δήμαρχος Στυλίδος καί αἱ λιμενικαὶ καί ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ τῆς περιοχῆς.

ἘΕ ἄλλου ὁ Βεβ. ἐχειροτόνησε' τῇ 30ῃ Ἰανουαρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας εἰς Πρεσβύτερον τόν Ἀρχιδιάκονον Ἀμβρόσιον Νικηφορίδην.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος κατὰ τόν παρελθόντα μῆνα Ἰανουάριον:

Ἐτέλεσε τήν Θ. Λειτουργίαν καί ὠμίλησε' τῇ 1ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τῇ 4ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παντανάσης Περιστερᾶς, τῇ 6ῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῇ 7ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ὁσ. Εὐθυμίου Περιστερᾶς, τῇ 12ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Τριάδος Βαθυχωρίου Δράμας, τῇ 17ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἀντωνίου Π. Ἡρακλείου, τῇ 18ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Τιμίου Σταυροῦ Ἀχαρνῶν, τῇ 19ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Φανουρίου Σερρῶν, τῇ 20ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τῇ 24ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπολίως, τῇ 26ῃ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Φανουρίου Σερρῶν, τῇ 27ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν καί τῇ 30ῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας.

Ἐχειροτόνησε' τῇ 1ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ εἰς Πρεσβύτερον τόν Διάκονον Βασίλειον Καρβασίλην.

Ἐκεῖρε' τῇ 2α Μεγαλόσχημον τόν Ἱερομόναχον Ἀρκάδιον Νταρέλην.

Προέστη' τῇ 1ῃ τοῦ Ἑτους Δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τῇ 5ῃ τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱ. Ναῷ, τῇ 6ῃ τῆς κατεδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῇ θαλασσίᾳ περιοχῇ Νέας Παραλίας Θεσσαλονίκης, τῇ 12ῃ τεσσαρακονθήμερου μνημοσύνου τῆς πρεσβυτέρας Εὐφροσύνης Χατζηδιάκου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Τριάδος Βαθυχωρίου Δράμας.

Ἐπεσκέφθη' κατὰ τὰς ἐορτὰς μετὰ τοῦ ὑπευθύνου τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Κων. Καβδακίδου, κατηχητῶν καί μαθητῶν νοσοκομεῖα καί διένειμε εἰς ἀσθενοῦντας παῖδας διάφορα δῶ-

ρα, τη 2α τας ἐνορίας Δράμας καὶ Κομοτινῆς, τη 17η τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. κ. Αὐξέντιον καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θηβῶν κ. Γεράσιμον, καὶ τη 18η τὸν ἄγοντα τὰ Ὄνομαστήριά Του Σεβ. Μητροπολίτην Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιον.

Ἡυλόγησε τὴ 1η τὴν βασιλόπιτταν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ καὶ τη 12η τὴ ἐντολὴ Του ὁ Πρωτοσύγκελλος Πανός. Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβος τὴν βασιλόπιττα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Ἐδέχθη τὴ 5η τὸν Ὑφυπουργὸν Συγκοινωνιῶν κ. Μούσιον, τη 7η τὸν Δήμαρχον Νεαπόλεως κ. Ἀλέξανδρον Μπινιώρη καὶ τη 20η δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὰς εὐχὰς Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τοῖς Ὄνομαστηρίοις Του.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἐ.ἔ.

Ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν τὴ 1η ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καὶ ὠμίλησε μέ θέμα «Ὁρθοδοξία τῶν Φώτων», τη 17η ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱ. Ναῷ καὶ ὠμίλησε μέ θέμα «Ἐπιστροφή εἰς τὸν Ἀσκητισμόν».

Ἐχοροστάτησε τὴ 2α ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ἐπὶ τοῖς Ὄνομαστηρίοις τοῦ ἐφημερίου τούτου, Πανος. Ἀρχιμ. Σιλβέστρου, ἐπαίνεσας τὴν τιμίαν προσφορὰν τοῦ ἐορτάζοντος, συστήσας αὐτῷ πλείω ἄνθρωπον ἀγρύπνησιν ἐπὶ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπαλξεων, τη 12η ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱ. Ναῷ καὶ ὠμίλησε μέ θέμα «Ἡ Ἑλληνικὴ λέπρα», τη 26η ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱ. Ναῷ καὶ ὠμίλησε μέ θέμα «Καταραμένοι καὶ εὐλογημένοι Οἴκοι».

Προέστη τὴ 1η Δοξολογίας ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἐτεῖ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τη 4η τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως τοῦ ἄρρενος τέκνου τῆς οἰκογενείας Τόμ Μουρκάκου, τη 12η τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς τοῦ αἰδ. π. Μιχαὴλ Βαϊρακτάρη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ὁδηγητρίας, παρακαθίσας εἰς τὸ γαμήλιον δεῖπνον.

Ἐτέλεσε τὴ 5η τὸν Μ. Ἀγισμόν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καὶ ὠμίλησε μέ θέμα «Ἱεραποστολή».

Ἡυλόγησε τὴ 1η τὸ ἐσπέρας τὴν βασιλόπιτταν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου ἀδελφότητος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

Παρέστη τὴ 17η κατόπιν ἐπισήμου προσκλησεῶς τοῦ ἐκ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου εἰς τὴν ὀρκωσίαν τοῦ νέου Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς κ. Ρόναλντ Ρήγκαν, ἐνθα ἀντήλλαξε μετὰ διαφόρων πολιτικῶν παραγόντων πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων σκέψεις.

Ἐδέχθη τὴ 13η τὸ Κόγκρεσμαν κ. Μάριο Μπιάτζι καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ διὰ θέματα ἀφορῶντα τὴν Ζωὴν καὶ τὴ νδρᾶσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Προήδρευσε τὴ 7η τὸ ἐσπέρας συσκέψε-

ως εἰς Βαλτιμόρη, τη 13η συσκέψεως τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, τη 16η τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἐνθα ἀπεφασίσθη ἡ ἀγορά Ἱεροῦ Ναοῦ μετὰ μεγάλου κτηριακοῦ συγκροτήματος διὰ Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ Ὁρφανοτροφεῖον εἰς Φλώριδα Η.Π.Α., τη 17η τὸ ἐσπέρας συσκέψεως μετὰ τῶν συμβούλων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐπὶ τῶν προγραμματισμῶν τοῦ ἔτους 1981, τη 21η τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ἐνθα ἀπεφασίσθη ἡ ἀγορά Ἱ. Ναοῦ εἰς Λόγκ Ἀϊλαντ, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν αὐτόθι πιστῶν, τη 24η συγκλήσεως τοῦ Ἱερατείου, ἐνθα ἀνετέθη εἰς τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Μ. Πανος. Ἀρχιμ. π. Βικέντιον Μαλαματένιον ἡ ὑποχρέωσις παραδόσεως σειρᾶς μαθημάτων Λειτουργικῆς εἰς τοὺς κληρικούς τῆς Μητροπόλεως.

Ἐπεσκέφθη τὴ 15η τὰς φυλακὰς τῆς Νέας Ὠρκῆς καὶ τη 19η τὸ ἐσπέρας διάφορα ἱδρύματα ἀνιάτων ἐν τῇ ὡς ἄνω πόλει.

ὠμίλησε ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τὴ 8η μέ θέμα «Ὁ Θεὸς κύριος στόχος τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Ρήγκαν», τη 15η μέ θέμα «Ἡ θεὰ μόδα», τη 22α μέ θέμα «Πρεσβεῖαι τῶν Ἀγίων» καὶ τη 30η μέ θέμα «Ἕλληνες Ἱδεολόγοι».

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ ἐλληνόφωνος ἐφημερίς «Πρωινή» τῆς Νέας Ὠρκῆς εἰς τὸ φύλλον τῆς 22ας Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. (Ν.Η.) καὶ ἐν τῇ 5η σελίδι γράφει:

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. κ. Παΐσιος στήν ὀρκωσίαν τοῦ Ρήγκαν.

Τὸ γραφεῖο Τύπου τῆς Μητροπόλεως τῶν Γ.Ο.Χ. Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Μητροπολίτης κ. Παΐσιος παρέστη μετὰ ἀπὸ ἐπίσημη πρόσκληση στήν ὀρκωσίαν τοῦ νέου Προέδρου τῶν Η.Π.Α. κ. Ρόναλντ Ρήγκαν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ἐν κατασκευῇ ἀπροσφαίρα ἐωρτάσθη ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας ἡ ἐορτὴ τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν Ἐπιφανείας. Τὴν παραμονὴν καὶ μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐγένετο ὁλονύκτιος Ἀκολουθία καὶ τὸ πρωὶ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ. Μαξίμου, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπεβίβασθησαν ἅπαντες ποῦλμαν κατευθυνθέντες εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ἀργοστολίου. Ἡ βροχὴ δὲν ἠμποῦσε τοὺς πιστοὺς νὰ παραυρεθοῦν εἰς τὴν Ἱερὰν Τελετὴν, διότι αὕτη ἐκόπασε κατόπιν δεήσεως. Τὸν Μ. Ἀγισμόν ἐτέλεσεν ὁ Ἱεράρχης τῶν Κεφαλληνίων, ὅστις ἔρριπεν καὶ τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν συριγμῶν τῶν διαφόρων ὀχημάτων. Τὴν τελε-

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ. Μάξιμος ἐπιτελῶν τὸν Μ. Ἀγιασμόν εἰς Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας.

τὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ κ. Ὑπολιμενάρχης Ἀργοστόλιου, ὅστις τυγχάνει πιστὸν τέκνον τῆς Μαρτυρικῆς Ἡμῶν Ἐκκλησίας, μετὰ τῶν λιμεναφυλάκων, ὁ πρόεδρος Ὁμαλῶν κ. Κων)νος Σταθούλης καὶ τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ Ἅγιος Κεφαλληνίας προσεφώνησε ὡς ἑξῆς τοὺς πιστοὺς.

Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοὶ καὶ συμπατριῶτες,
«Σήμερον τῶν ὕδατων ἀγιάζεται ἡ φύσις».

Ὅπως καὶ πρὸ ὀλίγου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εὐχῶν τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ ἠκούσαμε, σήμερον ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλονται καὶ ἄγγελοι μετ' ἀνθρώπων πανηγυρίζουν τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐν Ἰορδάνῃ φανερώσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Υἱὸς ἐβαπτίζετο καὶ ὁ Πατὴρ ἠνῶθεν ἐφώνησεν «Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός» καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐφάνη ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον.

Ὁ Κύριος μᾶς παρέδωκε τὸ Μυστήριον τοῦ ἁγ. Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, διότι ὁ ἴδιος λέγει εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον «ἐάν μὴ τις γεννηθεῖ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν». Αὕτη τὴν στιγμήν πού ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ δοῦλοι τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τελοῦμε τὸν Μ. Ἀγιασμόν καὶ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς τὸν Ἰορδάνη ποταμὸν ὑπὸ τοῦ Τοπιοτηρητοῦ τοῦ Πατριαρ-

χείου Ἱεροσολύμων λαμβάνει χώρα ἡ ἰδία τελετή. Σήμερον δὲ μετὰ τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον τῶν Πατέρων τῆς Ἁγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰς τὴν Πατρίδα μας ἐνάμιση ἐκατομμύριον ἀκολουθούντων τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας ἐορτάζουν τὴν ἐορτὴν αὐτήν. Ἐπίσης τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ Ὅρος Σινᾶ καὶ οἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ἀνατολικῶν Κρατῶν ἐπιτελοῦν μετὰ τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον τὴν Ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων καὶ ὄχι πρὸ 13 ἡμερῶν. Πρὸ 13 ἡμερῶν ἐορτάζαν οἱ παπικοὶ καὶ οἱ διάφοροι αἵρετικοὶ καὶ ὄχι οἱ Ὁρθόδοξοι.

Σας παρακαλῶ προσέξαιτε καὶ σκεφθεῖτε σοβαρῶς τὸ ζήτημα, διότι δὲν ὑπάρχει παλαιὸν καὶ νέον ἐορτολόγιον, ἀλλὰ ὑπάρχει τὸ Ὁρθόδοξον τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὸ ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ μᾶς ἔχει συνδέσει μετὰ τὰ κοσμοσωτήρια γεγονότα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας, καὶ τὸ ὁποῖον ἂν θέλουμε ἀκόμη καὶ ἀπὸ Ἑθνικῆς υπερηφάνειας νὰ εἰπώμεν, εἶναι ἐλληνικόν. Εἶναι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἑλλήνος ἀστρονόμου Σωσιγένους, πού γνωρίζοντας τὴν μεγάλῃ ἐπιστημονικὴν του κατάρτισιν ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἰούλιος Καῖσαρ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐπιστημονικὴν τελειοποίησιν, ἡ ὁποία ἐγένε μετὰ ὀκτῶ ἑ-

τη ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, καὶ ἔτσι ἔχει δύο ὀνομασίες, Ἰουλιανὸν ἢ Σωσιγέنيον.

Τὸ δὲ λεγόμενον Νέον ἢ Γρηγοριανὸν εἶναι ἀτελέστατον. Ἐπίσης ἡ ἀλλαγὴ ἐκείνη ἀπὸ τὸν Πάπα Γρηγόριο ἐγίνε ἀπὸ μίσος πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ διὰ προπαγανδιστικούς σκοπούς, καὶ ὄχι πρὸς καλυτέραν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν. Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ εἶναι ὁ μεγαλύ-
τερος ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ὁ ἐφευρέ-
της τῶν δικαιοτήτων τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως τοῦ μεσαιῶνος, ἡ ὁποία ἐκαιγε ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰς τὰς πλατείας τῶν Εὐρωπαϊκῶν πόλεων τοὺς ἀν-
τικρυνόντας. Οὗτος ὁ Πάπας εἶναι ποῦ ὀργά-
νωσε τὴν «Νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου» τὴν 25ην Αὐγούστου εἰς τὴν Γαλλίαν. Αὐτό, λοι-
πὸν, τὸ ἐορταζόντων ἀκολουθεῖ ἡ Πατρίδα μας, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὀρθόδοξον, ἀλλὰ ἀντορθό-
δοξον. Διότι εἶναι καταδικασμένο ἀπὸ Πανορ-
θοδόξους Ἀγίας Συνόδους τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593 ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης Πανορθόδοξου τοῦ 1848 τῆς Κων/πόλεως ἡ ὁποία λέγει: «Ὁ-
στις καινοτομήσει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ προσθήσει ἢ ἀφαιρέσει, κατελέγχει τὸ πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον, ὡς μὴ ὀρθῶς λαλήσαν εἰς τοὺς Ἀ-
γίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ εἶναι ἀ-
φωρισμένος καὶ κατηγορούμενος, κἂν τε πάπας, κἂν τε πατριάρχης, κἂν τε κληρικὸς, κἂν τε λαϊ-
κός εἶναι αὐτός· ποῦ θὰ τολμήσῃ νὰ καινοτομή-
σῃ». Ὁ δὲ Ἀπ. Παῦλος λέγει εἰς τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τοὺς Χριστιανούς: «Στήκατε καὶ κρα-
τεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». Καὶ ἀλλοῦ προ-
σθέτει: «Καὶ ἐάν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγε-
λίζετο ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ἀνάθεμα ἐ-
στω».

Ἀγαπητοί μου,

Προσέξτε. Διότι ἡ μασονία ὑποῦλα προσπα-
θεῖ διὰ τῶν μισοχρόνων τῆς, διὰ τῶν μισελλή-
νων καὶ τῶν μισοχριστιανῶν, ποῦ ὑποκρίνονται τοὺς Ἑλλήνας, προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ ὅτι ἱερὸν καὶ ἅγιον ἐκληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς προ-
γόνους μας. Ὅπως τελευταίως κατήγγειλαν τὴν ἀθάνατον ἐλληνικὴν γλῶσσα καὶ μᾶς καθιέρω-
σαν διὰ νόμου τὴν μαλαρὴν, τὴν γλῶσσα τοῦ Ψυ-
χάρη. Ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ὅμως εἶναι ἡ εὐγε-
νεστέρα τοῦ κόσμου, τὴν ὁποῖαν θαυμάζουν ἀλ-
λὰ καὶ διδάσκουν εἰς τὰ ἑξῆς Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου, ἐνῶ οἱ δικοὶ μας οἱ μασονοκίνητοι περι-
φρονοῦν τὴν γλῶσσα τοῦ ἱ. Εὐαγγελίου καὶ τῶν λοιπῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Δι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, ἃς κρατήσωμεν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐθνικῇ συνειδήσει τὰς ἱεράς μας παραδόσεις, διότι ἔχομεν τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλη-
σίαν, τὴν Ὁρθόδοξον, καὶ ὡς Ἔθνος τὴν ἐνδο-
ξοτέραν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, τὴν Ἑλληνορθό-
δοξον.

Καὶ τελειώνοντας τὴν ὁμιλίαν θεωροῦμε κα-
θηκὸν νὰ εὐχαριστήσωμε τὰς λιμενικάς, ἀστυ-
νομικάς καὶ πολιτικάς ἀρχάς, τὸν κ. Κοινοτάρ-
χην Ὁμαλῶν καὶ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς Χριστια-

νοὺς ποὺ ἐτίμησαν τὴν ἱεράν πανήγυριν τῶν Ἀ-
γίων Θεοφανείων. Καὶ εὐχόμεθα ὁ ἐν Ἰορδάνῃ
βαπτισθεὶς Κύριος νὰ φωτίσῃ ὅλους τοὺς ἀδελ-
φούς καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀκρίβειαν
τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀκαينوτομήτου Ἡμῶν Ἐκ-
κλησίας.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπε-
βιβάσθησαν καὶ πάλιν τῶν πούλμαν ἅπαντες καὶ
κατημυθύνθησαν εἰς τὰ ἴδια.

Διὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Θεοφανείων εἰς τὸ
Ἀργοστόλιον ἡ ἐφημερὶς «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΕ-
ΦΑΛΛΟΝΙΑΣ» γράφει:

ΠΟΛΥΣ ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΒΑΠΤΙΣΗ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Τὴν Δευτέρα 19-1, στὴν παραλία τῆς πόλεως
μας, ἀπὸ τοὺς Παλαιοημερολογίτες χοροστα-
τοῦντος τοῦ Μητροπολίτη τους Μαξίμου, ἐγίνε
ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

(Παρὰ τὴν κακοκαιρίαν, παραβρέθηκαν πάρα
πολλοὶ συμπολίτες μας, ποὺ μὲ σεβασμὸ παρα-
κολούθησαν τὴν τελετὴν.

Τὸ πσουχτερὸ κρύο καὶ ἡ παγωνιά δὲν στά-
θηκαν ἱκανὰ νὰ ἀποτρέψουν νεαροὶ ἀπὸ τὸ πα-
ραδοσιακὸ «βούτηγμα» γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ
Σταυροῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρωμεν εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πλη-
ρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας,
ὅτι οἱ ἡμεροδεῖκται τσέπης ἐξεδόθησαν δαπά-
ναις τοῦ Γενικοῦ Ταμείου καὶ τῇ Εὐγενῇ προσφο-
ρᾷ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς,
ἥτις κατέβαλε ποσὸν ἐξ ἑκατὸν ἐπτὰ χιλιάδων
δραχμῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 1526

Ἀθήνησι, τῇ 6ῃ 19η.2.1981

Ἡ Ἀγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησί-
ας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος φέρει εἰς γνῶσιν
τοῦ Χριστεπωνύμου Αὐτῆς πληρώματος ὅτι, κα-
θηρημένοι κληρικοὶ τῆς Νεοημερολογητικῆς
Ἐκκλησίας ἀπεσκίρτησαν αὐτῆς, καὶ αὐτοανε-
κηρύχθησαν «Παλαιοημερολογίται», ἱερουργαῖ-
σιν δέ ὡς «Ἐπίσκοποι». Οὗτοι εἶναι οἱ ἐξῆς:

1. Θεόκλητος Καντάρης φερόμενος ὡς Μη-
τροπολίτης Σαλαμίνος ἢ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμε-

ΔΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

Υπό της Ι. Συνόδου της Σιωνίτιδος Εκκλησίας, της Μητρος πασών των Εκκλησιών, ἐξελέγη Πατριάρχης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως Διόδωρος. Ὁ νέος Πρωθιεράρχης ἀναλαμβάνει τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς οἴκους ἐν ἡμέραις πονηραῖς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὁ Οἰκουμενισμὸς κατέστησεν ὁπιδούς του τοὺς κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος ἐπισκόπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αἱ ὕψισται ἀλήθειαι περιφρονοῦνται καὶ αἱ αἰρετικά διδασκα-

λίας ἐξέρχονται τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων τῶν «ὀρθοδόξων» Ἱεραρχῶν. Διό καὶ ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν νέον Πατριάρχην ζωηροτέραν τὴν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ, παῦσιν τῆς συλλειτουργίας μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν καὶ καταδίκην τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως, ἥτις καταλύει τὴν ἀποστολικότητα καὶ λυτρωτικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται με-

ρικῆς ἢ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

2. Ἰωσάκειμ Σουρρῆς φερόμενος ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Διασπορᾶς.

3. Νικόλαος Κατσουναῖκης φερόμενος ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Βενεζουέλας.

4. Δωρόθεος Τσάικος φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ἢ Μητροπολίτης Ρωθεσίας.

5. Ἀγαθάγγελος Λουμίδης φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

6. Ἰάκωβος (ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων) φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Ρεθύμνης καὶ Μυλοποτάμου.

7. Τιμόθεος (ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων) φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Νητηρόν καὶ Ὠρωποῦ.

8. Κωνσταντῖος Βαρζός φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Ἐπιδαύρου.

9. Τιμόθεος Μαθιάς φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Μεδιολάνων.

10. Γερμανός (ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων) φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Νικοπόλεως.

Πάντες οὗτοι ἔχουσι ἀμφίβολον προελεύσεως «ἐπισκοπικὴν χειροτονίαν», παρεκτός τοῦ ὅτι τυγχάνουσι καθηρημένοι ὑπὸ τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα «μυστήρια» τυγχάνουσι παντελῶς ἄκυρα.

Ἐφιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ, Πρόεδρος

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΑΠΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡ. ΠΡΩΤ. 1527

Ἀθῆναι τῇ 6ῃ) 19.2.1981

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆςδε τῆς ἀνακοινώσεως δῆλον ποιεῖται πᾶσι τοῖς Πιστοῖς, ὅτι οἱ κάτωθι κληρικοί:

1. Κάλλιςτος Μακρῆς ποτέ Μητροπολίτης Κορινθίας.

2. Ἀντώνιος Θανάσης ποτέ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

3. Κυπριανός Κουτσούμπας φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Φυλῆς καὶ Ὠρωποῦ.

4. Μάξιμος Τσιτσιμπάκος φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Μαγνησίας.

5. Καλλίνικος Σαραντόπουλος φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ Τοποτηρητῆς Γερμανίας καὶ Ἐξάρχος Κεντρῶς Εὐρώπης.

6. Ματθαῖος Λαγγῆς φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Οἰνῆς.

7. Γερμανός Ἀθανασίου φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Αἰολίας.

8. Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Πενταπόλεως.

9. Καλλίνικος Καραφυλάκης φερόμενος ὡς Μητροπολίτης Δωδεκανήσου.

Καθρέθησαν ἀπὸ διετίας διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1)14)27.2.79 Συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, καταταγέντες εἰς τὰς τάξεις τῶν Μοναχῶν, ἐπὶ πραξικοπηματικῇ ἐνέργειᾳ, τυρεία, φιλία, παρασυναγωγῇ καὶ καταφρονήσει τῆς οἰκείας αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν εὐσεβῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῶν ὡς ἄνω καθηρημένων κληρικῶν, ἵνα μὴ τύχωσι τῶν ποινῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ, Πρόεδρος

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΑΠΙΔΗΣ

τά τήν πρός Κύριον ἐκδημίαν τοῦ τελευταίου καί κανονικοῦ Ἱεράρχου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Χρυσόστομου τοῦ Α', δέν ἀνέμενον νά ἀποκτήσωμεν Ἐπίσκοπον. Καί τοῦτο διότι, ἀφ' ἐνός μὲν ἐπίστευον, ὅτι θά ἦτο εὐκαλὸς ἡ αἰώσις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὑφαρπάζοντες τὸ τοῖς Πατρίοις παραμένον Ποίμνιον, ἀφ' ἐτέρου δέ, διότι ΟΥΔΕΙΣ ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἱεραρχῶν δέν εἶχε τὸ θάρρος καί τήν ψυχικὴν δύναμιν νά ἀποκηρύξῃ τὸ σχίσμα, καί νά ἐνταχθῇ εἰς τὴν Μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Δι' αὐτὸ, ὅτε ὑπὸ Ἀρχιερέων τῆς Ὑπερορίου Λευκορωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπεκτήσαμεν Ἀρχιερεῖς, οἱ Νεοημερολογίται «τό φυσοῦσαν καί δέν κρύψαν». Καί τώρα ἀγωνίζονται διὰ νά προσάσσουν Οἰκουμενιστικὴν μορφήν εἰς τοὺς Ἱεράρχας τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τοὺς δυστυχεῖς Νεοημερολογίτας πολέμιους ἡμῶν, διαψεύδουσιν γραπτὰ ντοκουμέντα, ὡς ἡ μνημειώδης ἐπιστολὴ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς καί Περσῶν Κυροῦ Λεοντίου, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 402 φύλλῳ τῆς «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἐταῖρα τοιαύτη, τίτλοφορουμένη «ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΙΟΝΟΥ», τῆς Α. Μ. Μητροπολίτου κ. κ. Φιλαρέτου, ἥτις ἐκτὸς τῆς δημοσιότητός της ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ, ἐδημοσιεύθη καί ἐν τῷ «ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΤΥΠΩ». Καίριον πληγμὰ δέ εἰς ὅλας τὰς συκοφαντίας ἀποτελεῖ ἡ ἀπόφασις τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Φιλαρέτου περὶ διεξαγωγῆς κανονικῶν ἀνακρίσεων εἰς βάρος τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου κ. Θεοφίλου, ὅστις κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1971 παραμονὴν τοῦ ἐν Παρίσι καί καθ' ἣν στιγμὴν ἐλειτούργει ἐμνημόνευσεν τοῦ ὀνόματος τοῦ Πάπα Ρώμης Παύλου τοῦ ΣΤ' Ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος προβλέπων κυρώσεις ἐκ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου διὰ τὸ τόλμημά του, ἀπεκήρυξεν τὴν Σύνοδον καί ὑπήχθη εἰς τὴν Νεοημερολογητικὴν Πατριαρχεῖον Ρουμανίας. Ἐάν, λοιπόν, ἡ Α.Μ. ὁ Μητροπολίτης κ.κ. Φιλάρετος διεκρίνετο δι' Οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα, οὐδόλως θά ἐδίωκε ἐκκλησιαστικῶς τὸν Ἐπίσκοπον Θεόφιλον. Τούναντίον, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ἀπέδειξεν, ὅτι χάσμα μέγα ἐστήρικται μεταξύ τῶν Οἰκουμενιστῶν καί τῶν Ὁρθοδόξων, ὥστε «οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐνθεν πρὸς ἡμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν». Ἡ μήπως ἡ ἐνέργεια τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου δέν ἀποδεικνύει τοῦτο;

ΠΡΟΣ ΨΙΘΥΡΙΣΤΑΣ

Τινές, οἵτινες ἐκ συστήματος ψιθυρίζουν, «παρετήρησαν» ἐσχάτως εἰς τι δημοσίευμα, ὅτι Κληρικοὶ τῆς Λευκορωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παρέστησαν ὡς παρατηρηταὶ ἐν τῇ Β'

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἀρχιμ. Κύριλλος Κουρτέσης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἐτησίως

Β) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἐτησίως

Γ) Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

Βατικανεῖω «Συνόδῳ». Τοῦτο ἀπετέλεσεν, δι' αὐτοὺς, κολάσιμον σφάλμα τῶν Ρώσων Κληρικῶν. Ἐν πρώτοις οἱ Ὁρθόδοξοι οὗτοι Κληρικοὶ δέν συνεπροσευχήθησαν μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Δεύτερον ΔΙΕΝ συμμετεῖχον τῆς ἐν λόγῳ «οἰκουμενικῆς συνόδου». Καί τρίτον, λησμονοῦν οἱ «παρατηροῦντες» ψιθυρισταί, ὅτι ἐντολὴ τῆς τότε διοικούσης τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετέβη ὡς παρατηρητῆς τῆς ἐν Ρόδῳ κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς «Πανορθόδοξου Συνόδου» ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης καί μετέπειτα Μητροπολίτης ἡμῶν, ἀειμνήστos Μαγνησίας Κυρὸς Χρυσόστομος καί ὁ ἀειμνήστos Καθηγούμενος π. Βίκτωρ Μαθαίου. Τί ἔχουν νά εἰπουν οἱ κύριοι οὗτοι ἐν προκειμένῳ; Θά συνεχίσουν τοὺς ψιθυρισμοὺς των;